

DE STER

Nr. 10 · Oktober 1968 · 68e Jaargang

GENEALOGICAL SOCIETY
OF THE CHURCH OF JESUS CHRIST
OF LATTER-DAY SAINTS

Een inspirerende boodschap

VAN RICHARD L. EVANS, van de Raad der Twaalfen

Tot de jongeren speciaal, maar tot allemaal, zeggen we: er zijn geen wegen binnendoor, wegen van de minste weerstand, die leiden tot zaligheid, grootheid of verhoging — noch tot vrede en zelfrespect. Wie je ook bent, waar je ook bent: vergooi je leven niet. Het is alles wat je hebt. Studeer, bereid je voor op de toekomst, respecteer en onderhoud de wet; respecteer jezelf. „Houdt op ledig te gaan; houdt op onrein te zijn; . . .” (L. & V. 88:124) Onderhoud de geboden; leef en werk om iets te bereiken en om met je geweten in het reine te zijn.

Dit is geen tijd om bij de pakken neer te zitten. Het is een tijd van leren en weten, van werken en ontwikkeling, van het vergroten van competentie. Het leven hier is kort, en de eeuwigheid is zo eindeloos lang. Aan jong en oud, aan de ongeduldige en de vermoeide, aan een ieder die zich verdoemd voelt, dit: behoudt het geloof. Blijf werken, dienen, verbeteren, bekeren, overwinnen. Vat moed en weest getroost met de zekerheid dat er een goddelijk plan en doel bestaat. Het is nooit te laat om ergens aan te beginnen waar we al eerder aan hadden moeten beginnen. God heeft van ons niets vereist, ons niets geboden, dat wij niet kunnen volbrengen.

INHOUD

De werkelijke waarden van het leven. Door President David O. McKay	319
Godsdienst en maatschappelijke verantwoordelijkheid. Door Lowell L. Bennion	321
De bisschop Door Victor L. Brown	324
De culturele en geestelijke invloeden van de Bijbel. Door Robert J. Matthews	326
Mormon. Door Marion D. Hanks	328
De presidentende bisschop spreekt tot de ouders	330
Zusters Hulpvereniging Een ontwaken. Door Linda Ladd	332
De kunst van vergeten. Door Sylvia Probst Young	333

Zondagsschool

Onderwijzen is meer dan vertellen. Door Lyman C. Berrett	334
--	-----

Voor de jeugd van de Kerk

Het kon iedereen overkomen. Door Mary Kenworth	336
Het vuur van de smelter. Door Marion Bench	337
De oude visser. Door Mary Bartels	339

Genealogie

De geestenwereld	340
----------------------------	-----

De kleine Ster

Het geheim van de vlinderbandiet. Door Murray T. Pringle	65
Maak een papieren dierentuin. Door Angele Schullen	68
Zomaar een jongen. Door Grace F. Woolhether	69
Oma's voor Peter. Door Katherine W. Moseley	70

Mormon: samensteller van het Boek van Mormon, auteur, soldaat, heilig man van God. Zie artikel op blz. 328.

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nr. 10 · Oktober 1968

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.

Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende clichés is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

PRESIDENT DAVID O. MCKAY

De werkelijke waarden van het leven

President McKay's boodschap is de toespraak die hij gegeven heeft aan het slot van de 138ste algemene conferentie.

Met geheel mijn hart doe ik een beroep op de leden van de Kerk en op alle mensen, waar ook ter wereld, om zich meer te verdiepen in het Evangelie, meer te denken aan de ontwikkeling van de geest binnenin; om meer tijd te besteden aan de werkelijk waardevolle dingen in het leven, en minder aan die dingen die vergankelijk zijn.

Ik ben het volkomen eens met de vermaningen die tijdens deze conferentie zijn gegeven om de vele verleidingen in ons midden te weerstaan. Indien de leden van de Kerk deze aanbevelingen zouden opvolgen, zou dat alleen reeds voldoende zijn om dit volk „een licht op een heuvel" te maken, een licht dat niet verborgen zou kunnen worden. Wij noemen zulke leringen wel eens „kleinigheden", maar het zijn in feite de belangrijkste dingen in dit leven. Als wij meer aandacht zouden schenken aan zulke raadgevingen en meer studie zouden wijden aan de moderne openbaringen die in de Leer en Verbonden

staan, zouden wij toenemen in waardering voor de grootsheid van het prachtige werk dat in deze beleving tot stand is gebracht.

Er wordt vaak gezegd dat de Kerk het belangrijkste op deze wereld is, en dat is ze ook! Hoe meer aandacht we eraan schenken — en beseffen hoe goed ze is aangepast aan ons persoonlijk leven, ons gezinsleven en ons maatschappelijk leven — hoe meer we haar bestuderen vanuit het standpunt van wetenschappelijke ontdekkingen, uit het standpunt van de bestemming der mens, des te meer zal ons hart zich moeten verheugen over Gods goedheid jegens ons — het voorrecht dat ons werd geschonken om het Evangelie van Jezus Christus te kennen.

Wat wij vandaag nodig hebben is geloof in de levende Christus, niet enkel een gevoel, maar een kracht die ons aanzet tot daden — een geloof dat het leven een doel geeft en het hart moed schenkt. Wij hebben het toegepaste Evangelie nodig — een Evangelie dat gepredikt wordt door nobele daden welke zelfs van vijanden aandacht en respect afdwingen. Enkel een geloof in Jezus als een groot Leermeester, of zelfs als de belangrijkste Mens Die ooit heeft geleefd, is ontoereikend gebleken bij de bestrijding der kwalen van maatschappij en wereld.

Kennelijk is hetgeen de wereld nodig heeft — vooral gezien in het licht van de huidige toestanden die ons aan alle kanten omringen — meer dan slechts aanvaarding van de Man van Galilea als de Grootste aller mensen. Werkelijk noodzakelijk is geloof in Hem als een goddelijk Wezen — als onze Heer en Heiland! Het is een geloof dat de apostel Petrus beleefde toen hij zei: „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods." (Mattheüs 16:16.)

De leden der Kerk worden vermaand om waarheid te verkrijgen door studie, door geloof en gebed, en te streven naar alles wat „deugdelijk, lieflijk, goed of prijzenswaardig is." (Artikel 13.)

Scholen en kerken zouden het feit moeten uitstralen dat er in het leven bepaalde principes zijn die nooit veranderen en die onontbeerlijk zijn voor het geluk van elke menselijke ziel. Ouders en ambtenaren in de Kerk moeten met meer ernst en ijver de principes van leven en zaligheid onderwijzen aan de jeugd van Zion en aan de wereld, ten einde de jeugd te helpen in evenwicht te blijven gedurende de vormende periode van hun leven.

Ik wil er u, mannen die het heilige priesterschap dragen, aan herinneren om opnieuw die goddelijke openbaring betreffende leiding door de priesterschap, zo eenvoudig doch krachtig onder woorden gebracht, te bestuderen:

„Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen

door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

„Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen —

„Intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem, die gij hebt bestraft, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe.“ (Leer en Verbonden 121:41—43.)

Dit is een prachtige vermaning en les met betrekking tot leiderschap, niet alleen in priesterschapsquorums, maar ook in ons gezinsleven, ja zelfs in alle fasen van maatschappelijk verkeer.

Broeders en zusters, het Evangelie is ons anker. Wij weten wat het behelst. Indien wij er ons waarderend over uitspreken, over de priesterschap, over ons gezin, over onze naasten, zullen wij ons gelukkiger voelen, en in werkelijkheid zullen wij zodoende het Evangelie van Jezus Christus prediken. Ons is de verantwoordelijkheid gegeven om het Evangelie aan onze medemensen over te brengen. Sommigen onzer wachten totdat hun een speciale gelegenheid zal worden geboden om het Evangelie van Jezus Christus te verkondigen, en toch is ons allen de plicht opgelegd om dit goede nieuws elke dag van ons leven te verkondigen. Wij verkondigen het in onze daden — thuis, op ons werk, in maatschappelijke kringen, in de politiek — ja, overal waar wij in contact komen met mensen rust op ons de verantwoordelijkheid om het goede nieuws bekend te maken aan de mensen der wereld.

Laat ons over onze gedachten en onze tong waken. Een van de beste manieren om onze verblijfplaats op te bouwen, zij het een huis, een stad, een staat of een natie, is om altijd waarderend over dat huis, die stad, staat of natie te spreken. Houdt uw tong te allen tijde in bedwang.

Moge God de leden van deze Kerk zegenen voor hun toewijding en trouw, en voor hun gebed ter ondersteuning aan alle Algemene Autoriteiten en ambtenaren. U weet misschien zelf, en ik wil het u bevestigen, dat deze gebeden doeltreffend zijn.

Ik getuig tot u en tot de ganse wereld dat de inspiratie en de bescherming van een goede Vader in de hemel werkelijk zijn! Hij is dicht bij de Kerk en ik weet met mijn gehele ziel dat Hij niet slechts een afwezige, ver verwijderde Bron is, zoals sommigen wellicht denken. Hij is een goede Vader, bezorgd over het welzijn van Zijn kinderen, en gereed en bereid om hun roep te horen en te beantwoorden. Het antwoord kan wel eens afwijzend zijn, evenals verstandige ouders wel eens een afwijzend antwoord geven op het smeken van een kind, maar Hij staat

steeds klaar om te horen en te antwoorden op de tijd die voor de betrokkene het beste is.

God zegene onze zendingen die arbeiden in de 78 zendingen van de Kerk over de ganse wereld. Het zijn prachtige jongemannen en jonge vrouwen, met een sterk getuigenis van het Evangelie; zij zijn rijk in hun geloof en het zijn uitmuntende vertegenwoordigers van de Heer en Zijn Kerk. Wij zijn trots op hen. Wij zijn onze zendingspresidenten en deze zendingen dankbaar voor hun bereidwillige en bewakame wijze van dienen. Wij zijn ook dankbaar voor de vaders en moeders en anderen die deze zendingen ondersteunen.

Woroden zijn niet bij machte om het hartzeer en de droefheid weer te geven welke wij voelen over het leed dat sommige gezinnen heeft getroffen als gevolg van oorlogsgeweld. Onze gebeden zijn steeds met onze jongemannen die zich geheel en al opofferen voor de menselijke vrijheid en andere inherente rechten van de mens. Mijn hart is vervuld van vreugde en dankbaarheid wanneer ik luister naar de berichten die mij rechtstreeks bereiken over hun geloof in God, over hun trouw, en over de lange afstanden die zij afleggen om de vergaderingen van de Kerk bij te wonen. Bedenkt wat een zekerheid in Christus, hun Verlosser, voor hen betekent terwijl zij de verleidingen, ontberingen en verschrikkingen van de oorlog moeten verduren. Ze schenkt hun troost in tijden van heimwee of ontoemdiging, ze maakt hun vastberadenheid om moreel rein en geschikt voor de dienst te blijven meer doeltreffend, ze schenkt hun moed bij het uitvoeren van hun plicht, ze doet hoop opleven wanneer zij ziek of gewond zijn, en mocht het ogenblik komen dat zij zich tegenover het onvermijdelijke zien geplaatst, vervult ze hun ziel met het vredige vertrouwen dat gelijk Christus leefde na de dood, ook zij weer zullen leven! Moge God deze mannen in de strijdkrachten zegenen en behoeden.

God zegene u, regionale vertegenwoordigers, ringpresidenten, bisschoppen en alle ambtenaren in de Kerk die uw diensten verleent en van uw tijd en geld geeft voor het opbouwen van Gods koninkrijk.

En u, vaders en moeders, weest gezegend in uw gezin; streeft naar wijsheid en begrip, opdat u uw kinderen gezondheid en een vlekkeloos en onbezoedeld karakter kunt geven. De grootste taak die vaders en moeders hebben te vervullen is de godsdienstige opvoeding en ontwikkeling van het karakter van hun kind.

Dat God ons allen moge helpen om ons te kwijten van onze verantwoordelijkheden door thuis, op school, in de Kerk en in onze gemeenschap een milieu te scheppen dat opbouwend, gezond, en bezielend zal zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

GODSDIENST

en maatschappelijke verantwoordelijkheid

DOOR LOWELL L. BENION

„Waarmede zal ik den Heere tegenkomen, en mij bukken voor den hogen God? ... (Micha 6:6.)

„Wie zal klimmen op den berg des Heeren, en wie zal staan in de plaats Zijner heiligheid?“ (Psalm 24:3.)

Dit is de brandende vraag die herhaaldelijk werd gesteld door profeten, psalmdichters en oprechte zoekers naar de weg tot God. Het antwoord hierop is niet eenvoudig; het kan op vele manieren worden geïnterpreteerd. Ieder antwoord op de vraag zou een tekst in de Schrifturen kunnen vinden om de uitleg te rechtvaardigen. Wat het antwoord ook moge zijn, de fundamentele vraag voor ieder mens blijft bestaan: „*waarmede zal ik den Heere tegenkomen?*“ Of „*waaruit bestaat het godsdienstige leven?*“

Dimensies van het godsdienstige leven

Een ieder die van zichzelf denkt dat hij godsdienstig is, heeft een basis voor dit geloof en deze gevoelens. Hij is godsdienstig vanwege zijn overtuiging en zijn manier van leven. Het is interessant om na te gaan op welke typische wijzen de mens zijn godsdienst, zijn voorbeelden voor het leven en de gedachten waardoor hij zich verzekert van zijn godsdienstigheid, ervaart.

Er zijn ten minste vijf manieren waarop de mens zijn godsdienst beleeft. Ieder leven kan door elke combinatie van deze vijf worden gekarakteriseerd. Zij zullen hier worden beschreven zonder een poging te doen de waarde, die deze voor ons hebben, te bepalen.

(1). Een mens is godsdienstig omdat hij een zeker geloof koestert in die dingen waarvan hij denkt dat deze waar zijn. Bijvoorbeeld: de heilige der laatste dagen geloof in de herstelling van het Evangelie, in de Artikelen des Geloofs, in de goddelijke leiding in het leven van een levende profeet en in andere leerstellingen die kenmerkend zijn voor zijn geloof. Geloof is het fundament van het godsdienstige leven.

(2). Een mens tracht zijn godsdienstig leven te verenigen met de kennis over wat hij gelooft. In het zindingsveld voelt hij dat hij godsdienstig is daar hij de Schriften bestudeert en de voorschriften van zijn geloof leert. Het kennen van de leerstellingen draagt bij tot iemands vertrouwen dat hij godsdienstig is.

(3). Een derde manier is te werken in de Kerk. Voor een heilige der laatste dagen is dit eenvoudig en wordt dit rijkelijk beloofd. Er zijn vele manieren waarop men de

Heer kan aanbidden, zijn naasten kan dienen, kan delen in de gaven van het Evangelie en het koninkrijk van God opbouwen met zijn handen, hart, geest en ziel via de kanalen van de instelling die wij kennen als De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

(4). Een vierde en kenmerkende manier om godsdienstig te zijn is een verwantschap aan te gaan met de Godheid — met de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Dit zouden we de geestelijke dimensie van het leven kunnen noemen. Een mens is godsdienstig in de mate dat zijn dankbaarheid, nederigheid, eerbied, aanbidding, vertrouwen en liefde voor God zich strekt. Deze gevoelens worden in de Psalmen weergegeven:

„... De Heere is mijn Licht en mijn Heil, voor wien zou ik vrezen?“ (Psalm 27:1.)

„De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken.“ (Psalm 23:1.)

„Wien heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde! Bezwijk mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten, en mijn Deel in eeuwigheid.“ (Psalm 73:25 en 26.)

„Waar zou ik heengaan voor Uw Geest en waar zou ik heenvlieden voor Uw aangezicht? Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar. Nam ik vleugelen des dageraads, woonde ik aan het uiterste der zee; Ook daar zou Uw hand mij geleiden, en Uw rechterhand zou mij houden.“ (Psalm 139:7–10.)

(5). De vijfde dimensie van de godsdienst wordt uitgedrukt in iemands relatie tot zijn naaste. In ons Joods-Christelijk geloof beleeft iemand zijn godsdienst door rechtvaardigheid uit te oefenen en genadig te staan tegenover zijn naaste.

„Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook also ...“ (Mattheüs 7:12.)

„De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de Vader is deze: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking, en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld.“ (Jakobus 1:27.)

„Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen.“ (Mattheüs 22:39.)

Het godsdienstig leven is waardebepalend

Al deze vijf manieren om godsdienstig te zijn, zijn begrensd. Een godsdienstig mens gelooft in dingen die zijn

leven zinvol maken en het richting geven. Een studie van deze dingen zal de eerbied en de diepere betekenis verhogen. In het leven met de Kerk ontvangt hij, die geloof, leiding, de gaven en zegeningen van het Evangelie en hierdoor versterkt hij zijn naaste. Een waar geloof in God en begrip voor zijn naaste zijn voor de mens de fundamentele beginselen om zijn godsdienst te beleven.

In de grote samenvatting van het godsdienstig leven wordt speciaal op de laatste twee manieren om godsdienstig te zijn de nadruk gelegd. Bijvoorbeeld: de eerste vier van de Tien Geboden handelen over de relatie van de mens tot God, terwijl de laatste zes handelen over de relatie tussen de mensen onderling. Het antwoord van Micha op de vraag: „Waarmede zal ik den Heere tegenkomen“ bevat dezelfde tweezijdige nadruk:

„Hij heeft u bekend gemaakt o mens! wat goed is; en wat eist de Heere van u, dan recht te doen, en weldadigheid lief te hebben, en ootmoedigheid te wandelen met uw God?“ (Micha 6:8.)

Op soortgelijke wijze beantwoordt Jezus de vraag: „Meester! welk is het grote gebod in de wet?“ door te zeggen:

„... Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod. En het tweede aan dit gelijk is: Gij zult u naaste liefhebben als uzelfen. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.“ (Mattheüs 22:36–40.)

Uit deze verklaringen kan men concluderen dat geloof, kennis en deelname aan het kerkelijk leven weinig waarde in en van zichzelf hebben. Om ons leven doeltreffender te maken moeten deze ons ertoe leiden God en onze naaste lief te hebben. Jakobus wist dit:

„Gij gelooft, dat God een enig God is; gij doet wel; de duivelen geloven het ook, en zij sidderen.“ (Jakobus 2:19.)

En Paulus kende de begrenzingen van kennis zonder liefde:

„En al ware het dat ik de gave der profetie had, en wist al de verborgenheden en al de wetenschap; en al ware het, dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzetze, en de liefde niet had, zo ware ik niets. ... Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele; ... En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde.“ (1 Korinthiërs 13:2, 12, 13.)

Profetische godsdienst begint met een openbaring aan de stichter die hem er toe brengt een actie te ondernemen ten bate van zijn naasten. Toen Mozes voor het brandende braambos stond, leerde hij dat hij op heilige grond stond en dat God hem geroepen had omdat Hij de verdrukking van Israël gezien had. Jezus bracht veertig dagen in de woestijn door terwijl Hij verleidingen weerstond en door Zijn Vader werd gesterkt en vervolgens „ging hij uit om goed te doen.“ De apostel Paulus werd geconfronteerd met Christus hetgeen zijn gedachten en daden ten opzichte van de heidenen en christenen veranderde. Joseph Smith zag de Vader en de Zoon, hetgeen gevolgd werd

door de herstelling van het Evangelie met de grote nadruk om „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens“ tot stand te brengen. Godsdienst begint met een boodschap van God die de profet ertoe brengt bezorgdheid voor de mensen te gevoelen.

Wanneer godsdiensten organisaties worden, wordt de goddelijke boodschap vaak door menselijke belangen overschaduwd. De werkelijke zorg voor God en de mens tracht men te vervangen door grotere belangstelling voor organisatorische zaken, voor ritueel en uiterlijk vertoon en voor statussymbolen. Dit wordt krachtig en poëtisch aangetoond in de boeken van Amos, Hosea, Micha, Jesaja en Jeremia. In die dagen oefende Jehova's uitverkoren volk alle uiterlijke schijn van de godsdienst uit op een vastgestelde plaats en tijd en tegelijkertijd deden zij zaken als het verkopen van de armen als slaven voor de prijs van een paar schoenen, het vervalsen van gewichten en maten, het vermengen van onkruid met tarwe het onderdrukken van weduwen en wezen, het omkopen van de rechters in een rechtszaak.

Niemand heeft de oppervlakkigheid, de ledigheid en de schijnheiligheid van het prijzen en loven van God zo krachtig verklaard, terwijl zij op hetzelfde moment de morele verplichtingen tegenover hun naasten ontkenen en overtraden, als de profeten van Israël. Amos verklaarde namens Jehova:

„Ik haat, ik versmaad uw feesten, en Ik mag uw verbodsdagen niet rieken. Want ofschoon gij Mij brandofferen offert, mitsgaders u spisofferen, ik heb er toch geen welgevallen aan; en het dankoffer van uw vette beesten mag Ik niet aannemen. Doe het getier van uw liederen van Mij weg; ook mag Ik uwer luiten spel niet horen. Maar laat het oordeel zich daarhenen wenden als de wateren, en de gerechtigheid als een sterke beek.“ (Amos 5:21–24.)

Dit is de kern van de profetische boodschap, die telkens herhaald wordt als het thema van een symfonie. God is een Persoon van integriteit en erbarmen. Geen mens kan zulk een Wezen aanvaardbaar dienen tenzij hij onkreukbaar leeft en goede en eerlijke relaties met zijn naasten onderhoudt. Volgens de leringen van Micha is God even bezorgd voor anderen als Hij voor mij is — niet meer maar ook niet minder. Er bestaat geen manier om God te loven en op hetzelfde moment „het werk van Zijn handen“ te veronachtzamen. Deze fundamentele leerstelling vinden wij herhaaldelijk in de Schriften. Om dit te illustreren: Amulek moedigt zijn volk aan te bidden voor hun persoonlijke behoeften en besluit dan:

„... Denkt niet, dat dit alles is; want als gij, nadat gij deze dingen alle hebt gedaan, de behoeftigen en naakten wegzendt en de zieken en kranken niet bezoekt, en niet van uw middelen, als gij ze hebt, mededeelt aan hen, die ze nodig hebben — ik zeg u: Als gij geen dezer dingen doet, ziet, dan is uw gebed vruchteloos en zal u niets baten; gij zijt als de gevernsden, die het geloof verloochenen.“ (Zie Alma 34:28.)

Johannes schreef iets dergelijks:

„Die zegt, dat hij in het licht is, en zijn broeder haat, die is in de duisternis tot nog toe.“ (1 Johannes 2:9)

De toepassing heden ten dage

Het is eenvoudig om over algemene beginselen te spreken en hun toepassing in oude tijden te illustreren. Niemand wordt door zo'n benadering verontrust of bewogen. Maar wanneer deze bijbelse beschuldigingen worden overgezet in de taal waarin wij ons vandaag aan de dag uitdrukken kunnen er moeilijkheden ontstaan en zullen wij een verdedigende houding aannemen. Iemand heeft eens gezegd: „Het is eenvoudig om van iedereen te houden (op een abstracte manier); de moeilijkheden komen echter wanneer wij dit in details moeten uitvoeren.“

In de twintigste eeuw is de maatschappij een ingewikkeld geheel geworden. De kwestie is niet zo eenvoudig en duidelijk. Wij geven dit toe. Men kan niet leven volgens de regels van een vroeger tijdperk en eenvoudigweg de bedelaar zijn aalmoes geven en de behoeftigen kleden. Vele problemen van deze maatschappij moeten op een andere manier worden benaderd dan de eenvoudige manier van mens tot mens. Hoewel de basis-filosofie, de fundamentele benadrukking die door de eeuwen heen is onderwezen, nog steeds geldt. Om God te dienen moet men ook zijn medemens dienen. Wij kunnen discussiëren over de manier waarop wij het kunnen doen, maar niet over het gebod op zich.

Het moderne leven heeft de neiging zeer onpersoonlijk te worden. Menselijke wezens die zich buiten onze vriendenkring bevinden worden voor ons middelen om tot ons doel te komen, slechts werktuigen die ons diensten bewijzen en ons profijt opleveren. Wellicht zijn zij niet meer dan statistieken van werklozen, van hen die jaarlijks langs de weg hun leven verliezen, van studenten die de universiteit bezoeken en zelfs van hen die in de Kerk worden gedoopt. Laat ons even aandacht besteden aan enkele facetten van de maatschappij van deze tijd die met de dag onpersoonlijker wordt.

Eerlijkheid en oprecht zakendoen

In deze tijd van onpersoonlijke zakenrelaties — die worden gekarakteriseerd door de grote corporaties, supermarkten, service-stations langs de grote wegen en de grote overheidsinstellingen — worden de verleidingen om oneerlijk te zijn en je niets aan te trekken van een ander, verveelvoudigd. De mens wil de vreemdeling bedriegen of oneerlijk profiteren van de regering, maar hij zal er nooit aan denken dat hij van een naaste steelt. De kilometerstand wordt veranderd om zodoende de auto beter te kunnen verkopen, belastingformulieren worden niet juist ingevuld, goederen worden voor een speciale opruimingsverkoop hoger geprijsd. Leraren, advocaten en doctoren worden verleid hun belangen zwaarder te laten wegen dan die van hun cliënten.

De relatie tot de grotere gemeenschap

De Kerk, met haar rijk programma aan activiteiten en lekenleiderschap, tracht beslag te leggen op de vrije tijd van haar actieve leden. Op zich is dit goed, waar kan iemand God en de mens beter dienen? Maar wij zijn ook leden van de grotere maatschappij, burgers van een ge-

meenschap, de provincie, de staat en de wereld. Heiligen der laatste dagen dienen verantwoordelijke leden van zowel deze grotere maatschappij als van hun kerkgemeenschappen te zijn.

Er bestaat een behoefte aan het bestuderen en het bespreken van de maatschappelijke en politieke moeilijkheden van deze tijd op alle niveaus van de samenleving en om actief deel te nemen aan het maatschappelijk leven. In een moderne stad zijn er tal van sociale instanties — gezinsraden, geestelijke gezondheidscentra — die alle behoeften hebben aan goed ontwikkelde burgers. Iedere volwassen heilige der laatste dagen dient, wanneer zijn gezondheid en persoonlijke omstandigheden dit toestaan, zijn gemeenschap een goede dienst te bewijzen evenals hij dit aan de Kerk doet.

De rechten van de mens

Het grootste probleem in de wereld van vandaag, naar het oordeel van de schrijver, een probleem dat zelfs groter is dan het communisme, is de behoefte van de mensen van alle rassen, culturen en maatschappijen om hun eigen waarde en waardigheid als menselijke wezens te gevoelen. De mens heeft een lange en beschamende geschiedenis van onderwerping en vernedering om economische, politieke, godsdienstige, rassen en andere redenen achter zich.

Aan deze praktijken moet in de naam van de godsdienst en de menslievendheid een einde komen! De mens kan meer talenten, meer bezittingen hebben of op andere wijze voordelen hebben op een ander, maar hij is niet superieur als mens! Wij allen zijn kinderen van dezelfde aarde en van dezelfde Schepper. God houdt niet zoveel van de een als van de ander. Kunnen wij dit veronachtzamen? Ieder menselijk wezen heeft dezelfde behoeften aan voedsel, kleding, onderdak, liefde, zelfrespect en creatieve expressie. In de taal van het Boek van Mormon:

„Acht uw broeders als uzelf . . .“

„Het ene wezen is in Zijn ogen even kostbaar als het andere.“ (Jakob 2:17, 21.)

„ . . . want Hij (de Heer) doet wat goed is onder de kinderen der mensen; Hij doet niets, wat de mensenkinderen niet duidelijk is; Hij nodigt allen uit tot Hem te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid; en Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw; en de heiden is Hij indachtig; en allen, zowel Jood als niet-Jood, zijn gelijk voor God.“ (2 Nephi 26:33.)

De mens is een sociaal wezen. Broederliefde is de fundamentele wet van het Evangelie en van het leven. Het doet er niet toe wat wij hebben, noch welk ambt wij bekleeden in de Kerk van Christus, wanneer wij geen liefde hebben „baat het ons niets.“ „Hierdoor zal de mens weten, dat gij mijn discipelen zijt, dat gij liefde hebt voor elkander.“ Liefde en rechtvaardigheid te leren en in de praktijk te brengen onder de mensen behoort onze grootste zorg te zijn wanneer wij ons door Jezus Christus toevertrouwen aan de liefde van God.

De bisschop

DOOR VICTOR L. BROWN van de Presiderende Bisschop

In het centrale deel van deze historische Tabernakel zit een groep mannen uit vele delen van de wereld. Elk van hen heeft verantwoordelijkheden die hem onderscheiden van anderen die geen deel uitmaken van deze groep. Bijna ieder weekend hebben wij de gelegenheid de bisschoppen van de Kerk in hun eigen ringen te ontmoeten. Vandaag hebben wij het voorrecht hen te ontmoeten in de algemene conferentie. Wij houden veel van hen en hebben respect voor hen en zijn dankbaar voor het grote werk dat zij verrichten.

Voordat ik bisschop werd, wist ik weinig af van de verantwoordelijkheden die aan dit ambt verbonden zijn. Ik dacht: misschien zijn de andere leden van de Kerk er wel net zo weinig mee bekend als ik was. De bisschop is en dient één van de belangrijkste personen in het leven van ieder lid van de Kerk te zijn. Als hij belangrijk voor ons is, moeten wij belangrijk voor hem zijn. Ik bid dat ik in staat ben iets te zeggen dat de bisschoppen dichter bij hun leden brengt en wat even belangrijk is, de leden dichter bij hun bisschop.

Om de bisschop te kunnen begrijpen moeten wij het een en ander van zijn verantwoordelijkheden afweten. Hij heeft er vele. Daar de tijd beperkt is zullen wij slechts enkele hiervan bespreken. Ten eerste zullen wij twee van zijn tijdelijke verantwoordelijkheden onder de loep nemen — de zorg voor de behoeftigen en de financiën.

Herhaaldelijk horen wij de verklaring, in verband met de welzijnszorg, dat de Kerk zorgt voor haar leden. De bisschop bekleeft de sleutelpositie in de welzijnszorg. Hij alleen beslist wie in aanmerking komt voor bijstand, in welke vorm dit zal zijn en, in overleg met de presidente van de Zusters Hulpverlening, hoeveel. De bisschop benadert deze taak in de geest van liefde, vriendelijkheid en begrip. Eén van zijn eerste doeleinden is de mensen te helpen hun zelfrespect en waardigheid te behouden. Hij heeft bepaalde grondbeginselen volgens welke hij met dit programma werkt.

Het eerste grondbeginsel is dat van ons, leden van de Kerk, wordt verwacht dat wij zelfvertrouwen

hebben en onafhankelijk zijn. Ons wordt geleerd een voorraad van een jaar aan te leggen in geval van ernstige moeilijkheden. Wanneer de omstandigheden hiertoe aanleiding geven door bijvoorbeeld een ernstig ongeluk of door ziekte die resulteren in behoefte aan hulp moeten wij ons eerst tot onze familie wenden. Indien deze niet kunnen helpen, dan pas moeten wij ons tot de bisschop richten.

Na een zeer zorgvuldig persoonlijk onderzoek besluit de bisschop of de Kerk bijstand zal verlenen. Als hij besluit dat dit moet geschieden zal de bijstand worden beperkt tot de eerste levensbehoeften en slechts zolang totdat het gezin weer in staat is op eigen benen te staan. Men kan niet van de bisschop verwachten dat hij borg blijft voor onze financiële moeilijkheden als deze veroorzaakt worden door een verkeerde aanpak van zaken.

Indien hij bijstand verleent zal hij van ons verwachten dat wij ervoor werken als wij hiertoe lichamelijk in staat zijn. Zijn motief wat dit betreft is ons te helpen ons zelfrespect te behouden door het afwijzen van een aalmoes. Maar eerlijk gezegd is het in vele gevallen eenvoudiger voor hem om een aalmoes te geven. Hij beseft dat het niet goed is aalmoezen te geven en het is zijn wens ons met het programma te helpen en niet om ons te verzwakken.

Er zijn vele andere facetten van het programma, zoals vastengaven, welzijnszorgprojecten, budgets en voorraadschuren van de bisschop. Er wordt van ons als leden van de Kerk verwacht dat wij gehoor geven aan de oproep van de bisschop en zijn comité in iedere fase van het programma. In enige gebieden van de wereld wordt het programma toegepast op een kleinere basis. Zelfs in deze gevallen wordt er van ons verwacht dat wij de bisschop zullen helpen binnen het daar gevoerde beleid.

Ten tweede: de financiën. De bisschop moet zich tot de leden van zijn wijk wenden voor de financiële bijdragen die noodzakelijk zijn om de lasten van de wijk te dragen.

Eén van de neteligste problemen van enkele bisschoppen is het bijeenbrengen van gelden voor het wijkbudget. Dit zijn de gelden die noodzakelijk zijn

voor de wijkorganisaties en voor de kosten van het onderhouden van het kerkgebouw. Wij als leden van de Kerk kunnen veel helpen indien wij gehoor willen geven aan de verzoeken van de bisschop om financiële hulp. De Heer heeft gezegd dat Hij de vensteren des hemels zal openen en ons zal zegenen zodat er nauwelijks schuren genoeg zullen zijn indien wij onze tienden en heffovers betalen.

De bisschop realiseert zich dat alle door hem opgehaalde gelden heilig zijn en dat zij vrijwillig gegeven zijn. Door onze gewilligheid hem te ondersteunen in zijn financiële zaken helpen wij zijn last te verlichten.

Tot zover hebben wij slechts tijdelijke zaken broken. Laten wij nu enige van zijn geestelijke verantwoordelijkheden bezien.

De bisschop is volgens openbaring van de Heer de president van het priestersquorum. Hij en zijn raadgevers vormen het presidentschap van de Aäronische priesterschap in zijn wijk. Hij is de hoeksteen in alle zaken betreffende de jeugd, zowel jongens als meisjes. Hij krijgt hulp van zijn raadgevers, huisonderwijzers, algemene secretarissen, adviseurs, ambtenaren en leraren van de hulporganisaties; maar hij is de spil bij al wat er gedaan wordt.

Tot de jonge mensen wil ik zeggen: de bisschop is door inspiratie van onze hemelse Vader geroepen om jullie geestelijke raadgever te zijn. Hij is aangewezen als een rechter door de Heer. Hij heeft een speciale zegen die hem de gave van onderscheiding en begrip geeft. Wij moeten naar hem gaan om onze zonden te belijden. Wij moeten dit doen wanneer wij ons voor de volle honderd procent willen bekeren. De bisschop erkent dat het door de zegening van de Heer is, dat hij een rechter is en alleen als hij een rechtvaardige rechter is, is hij gerechtigd om te oordelen want in de Schrifturen lezen wij: „Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid. Dat ze op ons kunnen worden bevestigd is waar, doch wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit de oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken — waarval dan het priesterschap of het gezag van die man.” (Leer en Verbonden 121:36—37.)

De bisschop staat onwrikbaar tegenover zondigen in welke vorm dan ook, tegelijkertijd heeft hij veel begrip en vergevingsgezindheid voor de zondaar. Hij

erkent de vele problemen van het leven en verlangt een helpende hand uit te strekken in het bijzonder wanneer het moeilijk is. Hij kan je in vele gevallen helpen wanneer je hem de gelegenheid geeft. Van alles wat je je bisschop toevertrouwt wordt verwacht dat het een heilig vertrouwen geniet. Mag ik jullie aanmoedigen je bisschop je te laten zegenen met zijn wijsheid. Groei naar elkander toe. Hij zal het nooit te druk hebben om je te helpen.

Er is nog een principiële geestelijke verantwoordelijkheid die men een alomvattende kan noemen. De bisschop is de geestelijke vader van de wijk, de presiderende hogepriester. Deze verantwoordelijkheid van hem beschermt ons allemaal gelijk een paraplú.

Hij heeft een groep van helpers om hem hierin te assisteren, en wel de huisonderwijzers. Dit is een verantwoordelijke taak van de priesterschapsdragers die, wanneer met toewijding uitgevoerd, een grote last van de schouders van de bisschop afneemt. De huisonderwijzer is in wezen een assistent van de bisschop. Hij is het belangrijkste contact met het gezin. Een bisschop maakte eens de opmerking dat één van de grootste complimenten die men hem had gegeven was, dat een gezin eerst de huisonderwijzer ontbood in geval van ziekte. President McKay heeft gezegd dat indien de huisonderwijzers zich goed van hun taak kwijten, zij ingeval van overlijden in een huisgezin het eerst worden geroepen en niet de bisschop. Ik wil de huisonderwijzers aanmoedigen zich van hun verantwoordelijkheid bewust te zijn en hun taak als assistent van de bisschop goed uit te voeren.

Als vader van de wijk heeft de bisschop nog vele andere helpers. Iedere ambtenaar en leraar van de wijk staat hem bij. Wij als leden van de wijk hebben de verantwoordelijkheid gehoor te geven aan de oproepen van de bisschop. Hij moet erop kunnen rekenen dat wij onze taken zullen uitvoeren. Hij heeft de hulp van ons allen nodig. Met die hulp maakt het werk van de Heer niet alleen vorderingen maar worden wij individueel ook gezegend met geluk dat uit geen andere bron komt, omdat wij daadwerkelijk van onze liefde voor onze hemelse Vader blijk geven. In de Schriften lezen we immers dat: „... wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt.” (Mosiah 2:17.)

Wie is deze bisschop waarover wij gesproken hebben? Hij kan onze naaste buur zijn. Hij kan de zoon van een van uw beste vrienden zijn. Hij kan dat vervelende jongetje zijn uit uw zondagsschoolklas van enkele jaren geleden — u weet nog wel, de jongen die u er bijna uitstuurde om hem er niet meer in te laten.

(wordt vervolgd op blz 342)

De culturele en geestelijke invloeden van de Bijbel

DOOR VICTOR L. BROWN

Steward Robertson schreef in zijn boek „Family Circle“ over de Bijbel: „De Bijbel is de bestseller aller tijden. Het is een boek waarmee de meesten van ons beweren bekend te zijn en toch, eens komen wij achter de hinderlaag van trots vandaan, het laat ons nederig achter in onze onwetendheid. Het is het meest geprezen boek van deze wereld; het is tevens het goedkoopste boek. In grote bibliotheken en musea wordt het als een waardevol object beschouwd en toch hebben wij het vertrouwelijk thuis. Het is helder als kristal; tegelijkertijd is het een van de meest mysterieuze boeken.“

De Bijbel wordt het Boek genoemd, en het Boek der Boeken.

Het is onmogelijk de invloed van de Bijbel te meten die deze had op het menselijk geslacht; toch is een ieder in staat iets van de grootheid van haar inwerking op een groot deel van de wereld, in het bijzonder op de westerse beschaving, te zien. De geestelijke en culturele invloed die ontastbaar zijn, kunnen niet precies worden gemeten. Men kan slechts concluderen dat de Bijbel het denken en de daden van mannen en vrouwen op verscheidene continenten gedurende duizenden jaren heeft bepaald. Deze invloed is duidelijk in onze taal, onze literatuur, kunst en muziek, onze wetgeving, onze organisaties, gewoonten, zeden en zelfs enige vormen van recreatie. Het doordrenkt onze hele maatschappij.

De „Ward Teaching Message“ van maart 1961, uitgegeven door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, bevatte deze verklaring: „De Bijbel had een diepere invloed op de mensheid dan enig ander boek dat ooit is gepubliceerd. Het is in honderden talen vertaald en wordt in ieder land verkocht. De Bijbel bevreemdt de hoogste verlangens van het menselijk hart. Het bevestigt het bestaan van God . . . De basis van de christelijke godsdienst, van de huidige maatschappij en van de westerse beschaving berust op de heilige Bijbel . . . Maar de invloed die het verst reikt is op de mens zelf. De

hoogste idealen van cultuur en beschaving vonden hun oorsprong in dit boek. De grootste schilders en componisten bereikten de top van hun creatieve kracht toen zij de bijbelse personen en thema's voorstelden. De Bijbel heeft meer ten goede geïnspireerd dan enig ander boek dat ooit werd geschreven. De nobelste zielen meten de omvang van hun verantwoordelijkheden en richten hun leven naar de leringen, die het zo welsprekend bepleit.

„De boodschap van de Bijbel is de essentie van de hoop. Het bouwt geloof op in de harten van zijn lezers. Of men nu in wanhoop verkeert of in blijdschap, in de Bijbel vinden wij een boodschap waaraan wij houvast hebben.“

Drie grote godsdiensten vinden wortel in de Bijbel; het jodendom, het christendom en de islam. Hoewel deze godsdiensten zich niet beperkt hebben tot de Bijbel en er zelfs van zijn afgedwaald, heeft de Bijbel een grote invloed op hun theologie en hun praktijk.

Het is belangrijk te vermelden dat de Bijbel is geschreven door mensen die, in die tijd, op geen andere wijze bijdroegen aan de wereldcultuur. De Grieken gaven ons filosofie, kunst, beeldhouwwerken en veel van onze woordenschat. De Romeinen verschaften ons wetboeken, regeringen, bestuur, kunst, beeldhouwwerken, muziek en veel van onze woordenschat. Toch werd Israël, dat de Bijbel schreef en die in deze moderne tijd de rest van de wereld in al deze dingen zo sterk heeft beïnvloed, nooit vermeld voor haar kunst, beeldhouwwerken, muziek, taal of literatuur in de bijbelse tijden. Dit is niet om het huis van Israël als volk in discreditie te brengen; het is om de zending van Israël op de aarde juist af te bakenen en de bron van haar genie te ontdekken.

Hoewel andere naties wegen hebben gevonden om zichtbare manifestaties van de goddelijke waarheid te ontwikkelen in expressie als muziek, schilder- en beeldhouwkunst, literatuur en vele andere soorten kunst, is de goddelijke vonk die de vlam ontstak in zijn oorsprong het eerst te vinden in de inspiratie en het genie, dat God gaf aan

zijn uitverkoren dienstknechten die de heilige geschriften bijhielden. Openbaring van God was de bron, het overbrengen in het leven van menselijke wezens de zending van Israël. Israëls zending in de wereld is een geestelijke zending en de Israëlitische profeten en apostelen waren geestelijke tussenpersonen. De niet-Joodse naties hebben deze geestelijke boodschap gemanifesteerd in zulke materiële vormen als de schilder- en beeldhouwkunst. Misschien was het het gebod „Gij zult geen gesneden beelden maken noch aanbidden“ dat Israël ervan weerhield zich op deze omvangrijke vormen van kunst toe te leggen maar waardoor zij zich meer toelegde op muziek en literatuur.

De grootste invloed van de Bijbel is op de geest van de mens zelf geweest. Het bevat de woorden van Gods Geest die tot de geest van de mens spreekt en de culturele aspecten zijn hieruit gegroeid. Toch is de geestelijkheid van de mens onmogelijk te meten. Het is slechts zichtbaar in de naar buiten tredende manifestaties van handelingen en gedrag en daarom is de mate waarmee de Bijbel de houding en het leven van de individuen heeft veranderd eenvoudigweg niet te meten. Het aantal harten dat veranderd, gerustgesteld en gelukkig werd gemaakt in geheime momenten van meditatie over de inhoud van de Bijbel kan nooit in enig boek ter wereld worden vastgelegd.

Henry Van Dyke besprak de invloed van de Bijbel op de kunst en zei het volgende:

„Veronderstel bijvoorbeeld dat het mogelijk was alle kunstwerken die hun ontstaan duidelijk ontleen aan gedachten, emoties en visies uit de Bijbel kunnen worden weggecijferd; alle beeldhouwkunst als Donatello's David en Michelangelo's Mozes; alle schilderijen zoals de Madonna van Raphael en het Heilige Gezin van Murillo; alle muziek zoals de Matthäus Passion van Bach en de Messias van Händel; alle dichtkunst zoals de Divina Comedia van Dante en Paradise Lost van Milton — hoe zou deze wereld verarmen?“

De lijst kan een bijna eindeloze reeks van oratoria, cantates, schilderijen, beeldhouwkunst, liederen, heilige gezangen en andere werken bevatten die van blijvend belang zijn.

Toespelingen en directe verwijzingen naar bijbelse karakters en gebeurtenissen worden in allerlei boeken aangetroffen. Studies hebben dit aangetoond in boeken over aardrijkskunde, geschiedenis, politiek bestuur, natuurwetenschap en over tal van andere richtingen.

Kranten en niet-religieuze tijdschriften bedienen zich herhaaldelijk van bijbelse terminologie en toespelingen voor een dramatisch effect. Zoals het geval is geweest in de literatuur, heeft ook de filmindustrie de invloed van de Bijbel ondervonden. Vele films en strips zijn door particuliere ondernemingen gemaakt voor instructieve doeleinden op scholen en seminaries. Een aantal voor de bioscoop gemaakte films zijn door de Bijbel beïnvloed hetgeen merkbaar is aan de titel of het thema of aan beide. Enkele voorbeelden hiervan zijn: *Het Grootste Verhaal*; *De Tien Geboden*; *De Bijbel*; *Het Teken van het Kruis*; *De Koning der Koningen*; *Het Verhaal van Ruth*; *David en Bathseba*; *Simson en Delila*; *De Mantel*.

De Bijbel heeft zo'n grote invloed gehad op onze taal dat men bijna iedere dag een term of uitdrukking hoort die ontleend is aan de Bijbel. Vele hiervan zijn in onze taal opgenomen in een tijd toen de Bijbel veel meer gelezen werd als tegenwoordig en deze uitdrukkingen zijn gemeengoed geworden; alhoewel zonder een begrip van de bron van herkomst en daarom verliezen zij veel van hun betekenis. Het is zeer waarschijnlijk dat vele uitdrukkingen die deel uitmaken van onze taal worden gebruikt door personen die weinig waardering hebben voor de diepere betekenis en herkomst.

Er zijn uitdrukkingen in onze taal die uit de Bijbel schijnen te komen, maar die niet direct worden aangehaald. Twee voorbeelden hiervan: „Wat gij niet wilt dat u geschied, doet dat ook een ander niet“ is een parafraze van Mattheüs 7:12. „In zak en as zitten“ is een Hebreeuwse gewoonte (zie bv. Esther 4:1).

Er bestaat een bijna eindeloze lijst van persoons- en gezinsnamen die uit de Bijbel komen. Dit is zo bekend dat het onnodig is dit aan te tonen. De wens in bepaalde groeperingen om bijbelse namen te gebruiken is zo sterk geweest dat er opgetekend staat dat Calvijn iemand gevangen liet nemen omdat hij zijn zoon de heidense naam Claude gaf, in plaats van Abraham.

Onze huidige wetgeving, die Romeins aandoet, is in feite Hebreeuws en vele Engelse en Amerikaanse wetten zijn gebaseerd op de Mozaïsche wet. Een getuige in een rechtszaak wordt verzocht zijn hand op de Bijbel te leggen en de waarheid te zeggen. Vele mensen, ook buiten de rechtszaal, zweren met de hand op de Bijbel.

Men zegt dat Columbus een „boek van profetieën“ heeft samengesteld dat alle passages van de Bijbel bevat die, naar zijn mening, betrekking hebben op de Nieuwe Wereld. Dit boek maakte hij op 13 september 1501 af, toen hij zich voorbereidde op zijn vierde reis naar Amerika.

Bij talrijke gelegenheden, toen hij trachtte de hulp van Ferdinand en Isabella te verkrijgen, haalde Columbus die passages van de Bijbel aan, waarvan hij geloofde dat die betrekking hadden op zijn ontdekkingsreis. In het bijzonder het boek van Jesaja was hiervoor geschikt. De geschriften en uitingen van Columbus bewijzen dat hij geloofde dat hij goddelijk geroepen was om nieuwe landen te ontdekken en dat hij de bijbelse profetieën oprecht gebruikte.

De puriteinen en anderen gingen naar Amerika omdat zij God wensten te aanbidden op de wijze die zij juist achten en dit in overeenstemming met de Bijbel.

Wij zien dus dat de Bijbel een grote culturele invloed op het leven van de mens, de godsdienst en anderszins gedurende vele eeuwen over de gehele wereld heeft uitgeoefend. Het is een onbetaalbare schat, een erfenis van ons volksgeslacht, die een grotere invloed uitoefent dan wij in het algemeen gewaar worden. Haar duurzaamheid en blijvend nut dat bijstand verleent in de geestelijke behoeften van miljoenen mensen gedurende duizenden jaren bevestigt zijn goddelijkheid en het duidelijke feit dat de centrale figuur van de Bijbel, Jezus Christus, de God van de hele aarde is.

Mormon

Samensteller van het Boek van Mormon, auteur, soldaat, heilig man van God

Mormon, de samensteller en de auteur die een uittreksel maakte van het Boek van Mormon, was een profeet en een heilig man, die tevens diende als commandant van de strijdkrachten van de Nephitische natie. Vanwege zijn grote sterkte en diepe geestelijkheid was hij leraar en leidsman van zijn volk, die getuigde van Jezus en hen bekering toeriep wanneer hij hun legers naar prachtige militaire overwinningen voerde.

Hij was hun ongerechtvaardigde verwaandheid beu toen zijn volk, dat hun God vergat, hun militaire triomfen vierde door zich te beroemen op hun eigen kracht. Mormon weigerde gedurende enige tijd hen te leiden in de strijd. Hij veroordeelde hun eden om wraak en dood tegen hun vijanden, maar hij gaf toe toen hun vreselijke nederlaag en vernietiging onvermijdelijk werd; hij marcheerde met hun legers en stierf met hen in de verschrikkelijke veldslagen die resulteerden in de feitelijke ondergang van de Nephitische natie.

Hij werd genoemd naar het land Mormon, waar Alma die bekeerd was door de prediking van Abinadi zijn toevlucht vond bij Koning Noach en de Kerk van Christus vestigde. Mormon diende, ondanks zijn andere plichten, als historicus en bewaker van de verslagen van zijn volk en hij had de opdracht deze verslagen samen te vatten tot een kort verslag. Daar hij een belangrijke literaire figuur en werker was werd zijn naam aan het complete verslag gegeven, hoewel het in feite door vele auteurs was geschreven.

Mormon als mens

Wat maakte hem tot profeet, generaal en historicus? Wat betekende het meeste voor hem? Wat onderwees hij? In hoeverre gaf zijn leven blijk van zijn overtuiging?

Mormon was een „zuivere afstammeling” van Lehi

en van Nephi. Het is opmerkelijk te zien hoe vroeg de beschikking en de verplichting van zijn leven duidelijk werd:

Toen hij 10 jaar oud was werd door verantwoorde-lijke mannen hem gezegd dat hij een „*ernstig kind . . . vlug van begrip*” was en hij kreeg een veelbetekende opdracht voor de toekomst.

Op elfjarige leeftijd reisde hij met zijn vader naar het land Zarahemla.

Op vijftienjarige leeftijd „*kwam de Here tot*” hem en hij „*smaakte en wist van de goedheid van Jezus.*”

Toen hij zestien jaar oud was voerde hij de legers van de Nephieten aan.

Tussen zijn twaalfde en twintigste jaar predikte hij onbevreesd bekering tot het volk op een moment dat „*. . . er . . . geen gaven van de Here [waren], en de Heilige Geest . . . op niemand neder [daalde], . . .*”

Zoals met andere mannen, net als met de Heer Zelf toen deze op aarde was, kreeg Mormons zending vorm toen hij erg jong was; hij dacht ernstig na en sloot een verbond in zijn vroege jaren. De grote belofte werd vervuld in een leven van onbaatzuchtige dienst.

Hij hield van de Heer

Het kenmerk van zijn dienstbetoon wordt gevonden in de eenvoudige verklaring van Mormon:

„Ziet, ik ben een discipel van Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben van Zijnentwege geroepen om Zijn woord onder Zijn volk te verkondigen, opdat zij het eeuwige leven mogen hebben.”

Hij geloofde en onderwees krachtig dat „*. . . in Christus . . . al het goede [zou] komen.*”

Hij smeekte hun om „*naarstig in het licht van Christus . . . [te] onderzoeken, opdat gij het goede van het kwade zult kunnen onderscheiden; en wanneer gij alles, wat goed is, zult aannemen, . . . zult gij*

DOOR PRESIDENT MARION D. HANKS
assistent van de Raad der Twaalfen

voorzeker een kind van Christus zijn“, want hij zeide: Christus „bepleit . . . de zaak der menskinderen.“

Hij hield van zijn volk

Niettegenstaande hun goddeloosheid hield Mormon van zijn volk:

„. . . ondanks hun goddeloosheid had ik hen vele malen ten strijde geleid, en ik had hen liefgehad met mijn ganse hart, volgens de liefde Gods, . . . en de ganse dag had ik mijn ziel in gebed tot mijn God voor hen uitgestort; . . .“

„En mijn gebed tot God is voor mijn broederen, dat zij eens wederom tot de kennis van God mogen komen, ja, van de verlossing van Christus; . . .“

„Daarom heb ik kleine kinderen lief met een volmaakte liefde; en zij zijn allen gelijk, en deelgenoten der zaligheid.“

Mormon bad voor zijn volk daar hij zag dat hun berouw niet oprecht was maar dat het de „bedroefdheid van de vervloekten was“ en dat „de dag der genade voor hen zowel voor het tijdelijke als voor het geestelijke voorbij was; . . .“

Het vurigste verlangen van zijn hart was „dat ik u allen, gij einden der aarde, kon bewegen om u te bekeren en voor te bereiden om voor de rechterstoel van Christus te staan.“

Een wijs en getrouw leraar

Mormon leefde volgens zijn overtuigingen. De grote geestelijke diepte van zijn leringen werd gecombineerd met een wijze raad voor de dagelijkse problemen van het leven en een persoonlijk gedrag dat in overeenstemming was met zijn werkzaamheden. Hij pleitte nederig met zijn volk om eerzaam te leven en te beschermen dat wat het „liefste en kostbaarste [is] boven alles, namelijk hun kuisheid en deugd.“

Hij smeekte hun:

„. . . bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, . . .“

„. . . weet dat God geen partijdig God is.“

hebt naastenliefde, want „. . . naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; . . .“

bidt, handelt en geeft „met een oprecht voornemen des harten.“

weest ontvankelijk voor de Geest van Christus die „. . . is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden; . . .“

geloof in profeten, engelen en wonderen, want God werkt op „verschillende wijzen, waarop Hij de menskinderen dingen bekendmaakte, . . .“

geloof in de herstelling van de Joden en de Lamanieten, in de vergadering van het huis van Jakob en het huis van Jozef.

Vermaning en belofte

Mormon bracht het overgrote deel van zijn leven door temidden van slachtingen, vernietigingen en tragische onrechtvaardigheden, toch joeg hij zowel het kwade als de vijand de dood in. Sterk en getrouw van zichzelf probeerde hij tot het einde toe zijn volk berouw bij te brengen. Zijn afscheidsgroet kan worden samengevat in zijn pleidooi dat „zij, die geloof in Hem hebben, zullen alle goede dingen aanhangen,“ en in zijn waarschuwing die door zijn zoon Moroni werd gegeven:

„Daarom, mijn geliefde broederen, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort, opdat gij de zonen van God moogt worden.“

De presiderende

Eens ontdekte iemand een klimplant waarvan het wortelstelsel, wortels en worteltjes, een lengte had van 620 kilometer. Het is interessant dat zo'n betrekkelijk kleine klimplant zo'n uitgebreide voedingsbasis heeft.

Daar deze kleine klimop zo gehecht is aan deze bron van haar kracht rijst onmiddellijk de vraag: Hoe vast staan onze kinderen ten opzichte van de geestelijke waarde van het leven. Hebben wij hen een geestelijk „wortelstelsel“ meegegeven dat hen in staat stelt aan de wereldse stormen van deze tijd weerstand te bieden? Indien ouders hun kinderen niet helpen een geestelijke basis te vormen zal het naar alle waarschijnlijkheid nooit gevormd worden.

Er is geen invloed in het leven van de jeugd die zo vitaal en beslissend is als de invloed die door de ouders wordt gegeven — deze invloed kan opbouwende of van enige andere soort zijn. In feite is een kind de weerschijn van zijn thuis en van zijn ouders. Mahatma Gandhi heeft eens gezegd: „Mijn leven is mijn boodschap.“ Dit geldt ook voor ouders. Het geluk, de problemen, de doeleinden, het geloof en de filosofie van de ouders beïnvloeden alle het kind. D.L. Law heeft deze gedachte als volgt naar voren gebracht:

„Indien een kind met kritiek leeft, leert het te veroordelen.

„Indien een kind met vijandschap leeft, leert het te vechten.

„Indien een kind met angst leeft, leert het bevreesd te zijn.

„Indien een kind met medelijden leeft, leert het medelijden met zichzelf te hebben.

„Indien een kind met spot leeft, leert het verlegen te zijn.

„Indien een kind met afgunst leeft, leert het zich schuldig te voelen.

„Indien een kind met verdraagzaamheid leeft, leert het geduldig te zijn.

„Indien een kind met aanmoediging leeft, leert het vertrouwen te hebben.

„Indien een kind met lof leeft, leert het waardering te hebben.

„Indien een kind met bijval leeft, leert het van zichzelf te houden.

„Indien een kind met waardering leeft, leert het een doel te hebben.

„Indien een kind met eerlijkheid leeft, leert het wat waar is.

„Indien een kind met veiligheid leeft, leert het vertrouwen in zichzelf en anderen te hebben.

„Indien een kind met vriendschap leeft, leert het dat de wereld een lieflijke plaats is om op te verblijven.

„Indien een kind met aanvaarding leeft, leert het lief te hebben.“

Ouders vormen tot op zekere hoogte de kinderen tot datgene wat zij worden. De ouders zullen bemerken dat wanneer hun kinderen de

gedeeltelijke onafhankelijkheid aanvaarden terwijl zij opgroeien, zij meer en meer zullen weerspiegelen wat zij thuis geleerd hebben of deze leringen nu uitdrukkelijk of onbewust door hun ouders werden gegeven. Op deze jeugd, onze jongemannen van de Aäronische priesterschap en onze jonge vrouwen van de OOV-leeftijd, wil ik de aandacht richten. Dit zijn uiterst belangrijke jaren, jaren van interessante gespannenheid, jaren waarin men resolute besluiten voor het leven neemt, jaren van talrijke verleidingen.

De ouders dienen juist gedurende deze jaren zich in het bijzonder bewust te zijn van hun zonen en dochters. En ofschoon de jongeren van deze leeftijdsgroep voor hun onafhankelijkheid opkomen, hebben zij nog bijzonder veel behoefte aan opbouwende discipline, aan duidelijk omschreven regels en instructies. Deze regels dienen persoonlijk initiatief en individuele groei toe te staan, doch aan deze regels dient men tevens strikt de hand te houden. Dit werd aangetoond door een brief die werd gepubliceerd in de nieuwsbladen: „Ik ben een meisje van 17 jaar en kan mijzelf wel als wees beschouwen. Mijn ouders kan het niets schelen wat ik doe. Ik kan altijd overal met iedereen naar toe gaan. Er wordt nooit iets gevraagd... Alle tienagers hebben regels nodig

bisschop spreekt tot de ouders

waaraan zij zich dienen te houden. Dit geeft hun het gevoel alsof iemand werkelijk om hen geeft."

Jonge mensen hebben behoefte aan en verwachten leiding van hun ouders, leiding die zij moeten opvolgen. De Heer verwacht hetzelfde van de ouders. Zijn visie hierop wordt door de manier waarop Hij handelde met Eli, een priester van het oude Israël, duidelijk. Eli faalde erin zijn eigennuttige zonen op het goede pad te brengen en dus sprak de Heer deze strenge berisping uit: „En de Heere zeide tot Samuël: Zie, ik doe een ding in Israël, dat al wie het horen zal, dien zullen zijn beide oren klinken. Te dienzelven dage zal Ik verwekken over Eli alles, wat Ik tegen zijn huis gesproken heb; Ik zal het beginnen en voleinden.

„Want Ik heb hem te kennen gegeven, dat Ik zijn huis rechten zal tot in eeuwigheid, om der gerechtigheds wil, die hij geweten heeft; want als zijn zonen zich hebben vervloekt gemaakt, zo heeft hij hen niet eens zuur aangezien.

„Daarom dan heb ik het huis van Eli gezworen: Zo de ongerechtigheid van het huis van Eli tot in eeuwigheid zal verzoend worden door slachtoffer of door spijsoffer!“ (2 Samuël 3:11 —14.)

Zowel de Verenigde Staten als andere landen lijden letterlijk omdat er in de gezinnen een gebrek aan

leiderschap en discipline is. De nationale commissie ter bestrijding van de criminaliteit in de Verenigde Staten, die onlangs aan de president van de Verenigde Staten verslag uitbracht, stelt die ouders in vele gevallen aansprakelijk voor het probleem van de misdaad („de jeugd is blijkbaar verantwoordelijk voor een aanzienlijk en onevenredig deel van deze misdaad“). Het rapport van de commissie luidt aldus:

„De programma's en activiteiten van bijna iedere sociale instelling waarmee kinderen in contact komen — bijvoorbeeld scholen, kerken en jeugdorganisaties — bevestigen de veronderstelling dat kinderen hun fundamentele houding ten opzichte van het leven, hun morele standaarden, thuis krijgen . . .

„Het blijkt in het gehele land, in de steden en dorpen, temidden van de rijken en de armen dat de ouderlijke en in het bijzonder de vaderlijke autoriteit over de jonge mensen steeds zwakker wordt.“

De wijze om de misdaad onder onze jeugd te verminderen, de manier om een jonge generatie op te bouwen met een sterke moraal en hoge idealen is niet door middel van door de regering gesubsidieerde programma's, maar door middel van iedere ouder die zich ervan bewust is dat zijn rol als ouder de belangrijkste rol is. Sommige ouders moeten hun „huis“

terugbrengen tot de belangrijke rol, zoals de Heer heeft verklaard dat deze in ons leven moet innemen. De verklaring van de Profeet: „Geen succes kan het falen in een gezin compenseren“ moet vaker worden aangehaald — men moet dit geloven en toepassen. Door middel van de gezinsavonden hebben ouders één van de beste middelen om een goed gezin op te bouwen. Het negeren van dit geïnspireerde programma kan ertoe leiden dat het gezin minder wordt dan het zou kunnen zijn.

De verantwoordelijkheid van de ouders om hun kinderen te onderwijzen kennen wij reeds vanuit de dagen van Adam. De profeten gaven deze raad aan het oude Israël: „En leert die uw kinderen, sprekende daarvan, als gij in uw huis zit, als gij op den weg gaat, en als gij nederligt, en als gij opstaat.“ (Deut. 11:19.) Hoewel deze raad niet nieuw is, is er nooit tevoren een sterkere behoefte aan geweest.

Een ontwaken

DOOR LINDA LADD

Toen ik een klein jaar geleden de Zusters Hulpvereniging begon te bezoeken, was het op aandringen van een vriendin en buurvrouw die actief lid is van de Kerk. Ik dacht niet het type te zijn dat zou passen in een dameskransje van de Kerk, en stelde mij de ZHV voor als een groepje oudere vrouwen die voor de zieken en behoeftigen manden met fruit vulden. De meesten van u zullen hieruit wel beseffen dat ik geen lid was van de Kerk. Ik ben nog steeds geen gedoopt lid, maar ik hoop dat binnenkort zelfs dat zal veranderen.

Mijn eerste ervaring met de ZHV was een ontwaken. Ik vond er vriendschap en kameraadschap met de zusters, en bovendien ontdekte ik dat mijn hemelse Vader inderdaad iets wonderbaarlijks had gegeven aan de zusters van deze Kerk.

Geleidelijk werd ik een regelmatige bezoeker van de vergaderingen. Er begonnen vreemde dingen met mijn leven te gebeuren — ik begon zaken te overwegen waarvan ik tevoren nauwelijks aandacht had geschonken. Ik had weinig huishoudelijke aanleg. Ik had een hekel aan koken en aan naaien, en de allergrootste hekel aan schoonmaken. Het derde mij niet dat mijn man liever een goede kokkin had willen hebben en een helder huis — zo was ik nu eenmaal niet, en dat had hij maar te aanvaarden.

Dank zij de ZHV, de lessen en de demonstraties die ik daar meemaakte, kan ik vermelden dat er zich een radicale verandering heeft voltrokken.

Op zekere dag toonde een zuster ons een mantel gemaakt van een oude jas die zij voor een paar gulden had gekocht. Ik was volkomen verbaasd te bedenken dat er

tegenwoordig zulke dingen werden gedaan. Ik ging die dag naar huis en dacht na over hetgeen ik op die vergadering had gezien en gehoord, en besloot het naaien eens te proberen. Ik kocht de stof, en maakte voor de baby een jurkje, manteltje en mutsje voor Pasen. Wat een opwindende ervaring te weten dat ik, met mijn eigen handen, iets waardevols kon scheppen! Nog nooit was ik zo trots geweest, en nooit zal ik de bewondering in de ogen van mijn man vergeten toen ik hem het manteltje liet zien.

Op een andere vergadering werd mijn leven op een andere manier veranderd. Wij kregen een les over het opslaan van voedsel thuis, en het inmaken werd uitvoerig besproken. Hier zaten vrouwen — moderne, goedgeklede, goedontwikkelde vrouwen, en zij bespraken de oeroude kunst van het inmaken. Dat is niets voor mij, dacht ik, maar hoe meer ik luisterde, hoe meer ik besepte dat als ik het voedselvoorraadplan ten uitvoer wilde brengen, ik wel degelijk zou moeten inmaken. Dit seizoen heb ik er nog niets aan gedaan, maar wel heb ik negentien liter jam gemaakt en dat was heus een prestatie! Volgend jaar zal ik het inmaken bij mijn groeiende lijst huishoudelijke talenten voegen.

Schoonmaken vind ik nog steeds niet prettig, maar ik kan eerlijk zeggen dat ik beter mijn best doe en beter werk aflever, en ik word met de dag trotser op mijn huis. Ik merk ook dat naarmate deze trots toeneemt, mijn man ook trotser wordt op mij. Deze nieuwe vervulling en verrijking van mijn leven heb ik te danken aan de ZHV. Iedere week wanneer ik vrouwen het vrouw-zijn zie leren, en moeders het moeder-zijn en echtgenoten het echtgenoot-zijn, en hetgeen zij leren zie toepassen in hun dagelijks leven, dank ik mijn hemelse Vader dat ik zo bevoorrecht was de gelegenheid te krijgen aan dit prachtige plan mee te werken.

Voor het eerst in mijn leven heb ik een doel, en ik voel dat ik door mijn werkzaamheden in de ZHV iets doe om te zorgen dat Gods plannen worden uitgevoerd op de manier die Hij wenst. Hetgeen ik over het Evangelie en door het specifieke onderricht van de Kerk heb geleerd, hebben mij oneindig veel geholpen in mijn leven, en het geduld en het begrip die bij de zusters van de ZHV een onderdeel van het leven zijn, beginnen nu ook bij ons thuis te groeien. Ik moet nog een heel eind gaan en heb veel te leren, maar door deze prachtige Kerk en deze wonderbaarlijke organisatie heb ik een begin gemaakt.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · OKTOBER 1968

Het geheim van de vlinderbandiet

Hoofdstuk 1

DOOR MURRAY T. PRINGLE

Danny Collins was van mening dat hij de gelukkigste 14-jarige jongen van Brixton was. Er waren twee zeer goede redenen voor hem om dit te denken.

Ten eerste was het zomer en had hij vakantie. Ten tweede had hij een baantje, niet zo maar een baantje maar dat soort werk dat hij altijd had gewild. Hij zou gaan werken in een museum.

Danny was van plan, als hij groot zou zijn, bioloog te worden. Hij wilde zoveel mogelijk leren en enige praktische ervaring opdoen. Zijn vader en moeder vonden het een goed idee.

Danny's taak was het uitpakken van collecties vlinders die aan het museum waren afgestaan en ze op te prikken.

Toen mijnheer Carstairs Danny aannam zei hij: „Nu, deze taak zal veel tijd en heel veel geduld vergen. Na enige dagen zul je het vervelend vinden en wensen dat je met je vrienden uit kon gaan om wat anders te doen. Dat zal er toe leiden dat je het werk vlug af wilt hebben en dat kunnen we

in een museum niet toestaan. Haasten betekent slecht werk. Wel Danny, wil je deze baan nog steeds hebben?

„Jawel, mijnheer” zei Danny enthousiast. „Ik wil het erg graag. Ik zal voorzichtig zijn, eerlijk! Ik heb altijd in een museum of dierentuin willen werken. Bovendien heb ik al enige vlindertoonstellingen op school verzorgd.” „Dat weet ik” zei mijnheer Carstairs glimlachend. „Ik heb contact met je school opgenomen nadat ik je brief had ontvangen. Je leraren bevalen je zeer aan en daarom neem ik je in dienst. Gewoonlijk nemen we niemand aan onder de zestien jaar. Ik weet dat je voorzichtig zult zijn en dat je goed werk zult afleveren. Maar denk er aan wanneer je het vervelend gaat vinden, dat je dan het beste met je vrienden mee kunt gaan totdat je weer in staat bent om te werken. Per slot van rekening heb je de hele zomer en ben je je eigen baas, goed?”

„Zeker mijnheer Carstairs” zei de jongen. „Wanneer kan ik beginnen?”

„Hm. Laten we zeggen: morgen om twee uur?”

De 24 uur kropen langzaam voorbij maar tenslotte kon Danny met zijn werk beginnen. Hij keek naar de klok bij een warenhuis toen hij door de Hoofdstraat liep. Het was half twee. Daar hij niet te laat wenste te komen, ging hij wat harder lopen, nam de kortste weg en tenslotte kwam hij in het park waar het museum lag.

„Hé, Danny“ riep een stem. „Wacht eens!“

Hij draaide zich om naar de jongen die daar met zijn zusje fietste. Het was Pat Patterson die bij Danny in de klas zat met zijn zusje Pam.

„Ik heb geen tijd“ riep Danny over zijn schouder terug. „Anders ben ik te laat op mijn werk.“

De jongen en het meisje die tot nu toe hun fiets aan de hand hielden stapten nu op teneinde zo vlug mogelijk bij Danny te zijn, die bijna rende.

„Werken?“ zei Pat, toen hij afstapte naast Danny. „Je bedoelt dat je al een baantje heb gevonden? Waar?“

„In het museum.“ Toen vertelde hij hem van het baantje.

„Hé, dat is mooi!“ riep Pat, „kunnen wij met je mee gaan en zien hoe je ze opzet?“

„Je zet ze niet op!“ snauwde Danny, „je prikt ze op.“

„Nou goed dan“ grinnikte Pat, die een beetje geplaagd had. „Mogen wij mee? Wij kunnen helpen!“

Danny schudde zijn hoofd. „Ik geef je geen woord dat ik beter niemand mee kan

nemen op de eerste dag. Mijnheer Carstairs vindt het vast niet goed. Misschien kan ik het vragen als ik er al een paar dagen gewerkt heb.“

Pam zei niets. Zij sprak niet veel, hetgeen wel ongewoon is voor een meisje, dacht Danny. Maar als zij iets zei, was het erg verstandig hoewel zij slechts 11 jaar was. Dat was ook ongewoon. Danny mocht Pam erg graag.

„Nu, goed dan“ gromde Pat en hij deed net of hij boos was. „Ga je gang en zet alle vlinders zelf maar op.“ Hij groette, wuifde en fietste weg. „Dag Danny,“ riep Pam die voor het eerst wat zei. „Tot ziens!“

Hij begon te rennen en een paar minuten later beklom hij de brede stoep die naar de hoofdingang leidde. Mijnheer Carstairs gaf enige werklieden instructies toen Danny binnencwam.

„Wel, hier is onze nieuwste werknemer“ begroette de conservator hem „en precies op tijd.“ Nadat hij de orders had gegeven aan de werklieden, kwam de directeur van het museum naar Danny toe.

Zij gingen een deur door waarop stond: „Alleen voor personeel“ en liepen door een grote hal. Aan het einde was er een eenvoudig uitziende deur. Mijnheer Carstairs opende deze deur en liet Danny binnengaan. „Dit is jouw kantoor, Danny“ zei de conservator.

„Jouw kantoor.“ Dit waren zeer gewichtige woorden voor Danny: zijn

eigen kantoor. Hij bekeek de kamer. Hij was tamelijk klein en het enige meubilair dat erin stond was een grote werkbank langs de muur en een comfortabele lederen stoel, zo een die men rond kan draaien. Door het raam had men uitzicht op het park. Danny kon het meer en enige eenden, die daarin zwommen, zien. Langs de wanden van het kamertje stonden grote kartonnen dozen waarop stond: „Breekbaar; Voorzichtig behandelen.“

„Zitten de vlinders daarin?“ vroeg Danny, terwijl hij naar de dozen wees. Mijnheer Carstairs knikte. „Jawel, dat is de collectie die aan het museum is afgestaan. Ik geloof dat je het best alfabetisch te werk kunt gaan, dus zullen we met de collectie van Albright beginnen. Maxwell Albright had gedurende vele jaren nachtvlinders en andere vlinders verzameld. Ik meen dat hij als jongen, nog jonger dan jij, begonnen is. Toen hij een half jaar geleden overleed, gaf hij de helft van zijn verzameling aan ons en de andere helft aan het museum in Crestview.“

De conservator pakte een van de dozen, legde deze op de tafel en opende hem. In deze dozen bevonden zich honderden papieren enveloppen die elk één vlinder bevatte.

„Ai“ zei Danny, die naar de dozen staarde. „Dat zijn er zeker een miljoen. Mijnheer Carstairs schudde het hoofd en zei: „Zoveel niet, ik schat dat het er tien tot vijftien duizend zijn. Maar het zijn er zeker voldoende om je een tijdje aan het werk te houden.“

„Wat gaat u met zoveel doen?“ wilde Danny weten.

„O, enige zullen hier in het museum worden tentoongesteld, enige andere zullen aan scholen worden uitgeleend voor de biologielessen en ander activiteiten,“ legde mijnheer

Carstairs uit. „De rest zal worden gebruikt om met andere musea te verhandelen tegen exemplaren, die wij niet hebben.“

„Wel“ zei Danny die zijn jasje uittrok en het over de leuning van de stoel hing „ik zal maar beginnen.“

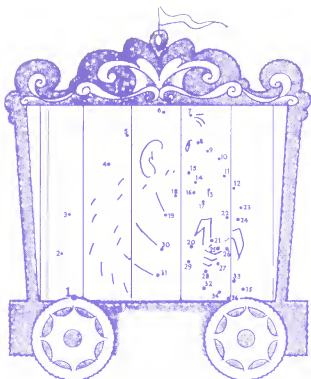
„Goed zo“ zei mijnheer Carstairs. „Ik zal je even laten zien wat je moet doen en hoe je het moet doen.“

Nadat de conservator was weggegaan, begon Danny de stapel enveloppen af te werken. De insecten die er in zaten, waren alle verschillend van vorm, grootte en kleur. Hij herkende een paar van de meest voorkomende soorten, die men in de omgeving van Brixton kon vinden, maar de meeste had hij nooit eerder gezien. Langzaam en voorzichtig haalde hij er een uit de enveloppe en maakte deze met behulp van een kwastje nat, op de manier zoals mijnheer Carstairs had gezegd. Vele exemplaren, die reeds lang deel uitmaakten van de verzameling, waren door hun ouderdom broos geworden. Na er een nat gemaakt te hebben, spreidde Danny voorzichtig de vleugels open, zodat deze klaar waren om op te spelden. Dan zette hij deze vlinder weg om hem te laten drogen en begon met de volgende. Het was een secuur werk dat niet te snel gedaan kon worden.

Danny werd zo in beslag genomen door zijn werk dat de tijd voorbij vloog. Hij was verbaasd, toen hij zag dat het kwart over vijf was. Hij keek naar de bak waarin de vlinders lagen en telde deze. Hij had er zevenentwintig gedaan. Het leek niet veel maar het was een moeilijk karwei en hij had het met zorg en grondig gedaan. Hij vond een stoffer en blik en wilde de rommel op gaan ruimen. Mijnheer Carstairs had

(wordt vervolgd op blz 69)

voeder het dier

Volg de stippen om het verborgen dier te vinden.

ANGELE SCHULIEN

Maak een papieren dierentuin

Neem een blad stevig gekleurd papier en knip repen 2½ cm x 30 cm of 1½ cm x 23 cm. Gebruik een hele reep voor een lichaam en een halve reep voor kop of poten. Gebruik een dun laagje lijm maar zorg dat alles glad en recht blijft. Lijm de uiteinden van de rondjes aan elkaar, ze even vasthoudend tot ze droog zijn. Lijm daarna de kleinere rondjes eraan vast voor de kop, voor- en achterpoten, en zo heb je een beestje van papier.

Om de eekhoorn te maken, begin je net als bij de kat. Even een andere staart en andere oortjes, en daar is je eekhoorn.

eekhoorn

konijn

vis

kat

Zomaar een jongen

DOOR GRACE F. WOOLHETHER

Jan sloeg de laatste bladzijde om van zijn dierenboek. Zou het leuk zijn een van die vreemde dieren te zijn? vroeg hij zich af.

Hij zette het boek op de plank en ging naar de keuken. Moeder had net het koekjestrommeltje gevuld. „Ze zijn zo klein,” zei moeder, „je mag best een handjevol nemen.”

Maar er konden niet veel koekjes in Jans handje. „Als ik een inktvis was,” zei hij, „zou ik acht handjesvol krijgen!” Hij bedankte moeder en rende naar buiten.

Vader Roodborst zat te fluiten in de appelboom. Vlakbij was een nest. Jan kon net het topje van het kopje van moeder Roodborst zien. Zat zij op de mooie blauwe eitjes? Hoeveel waren er? „Als ik een giraffe was, met een hele lange hals, zou ik zomaar in het nest kunnen kijken,” zei Jan.

Hij hoorde zijn moeder roepen. „Kom Jan,” zei ze, „we gaan naar de winkel om nieuwe schoenen voor je te kopen.”

In de winkel paste Jan allerlei schoenen aan. Hij vond ze haast allemaal mooi. Maar moeder zei: „Een paar mag je hebben.”

„Als ik een duizendpoot was,” zei Jan, „kreeg ik vijfhonderd paar schoenen!”

Jan koos een paar uit en toen ging hij met moeder naar huis.

Thuis gekomen nam hij de nieuwe schoenen uit hun doos. Het leder was zacht en glimmend, maar hij besloot ze te poetsen met vaders schoenpoets. Jan wreef en poetste tot de schoenen bepaald fonkelden. Toen was hij moe.

„Gelukkig maar dat ik geen duizendpoot ben,” zei hij. „Ik zou vijfhonderd paar schoenen moeten poetsen!”

„Vergeet je handen niet te wassen,” zei moeder.

In de badkamer keek Jan in de spiegel. Hij zag een donkere veeg schoenpoets aan zijn hals. Hij moest stevig wrijven om het eraf te krijgen.

„Wat een geluk dat ik geen giraffe ben,” zei Jan, „en niet zo'n vreselijke lange hals moet wassen!”

Jan schrobde zijn handen. „Gelukkig dat ik geen inktvis ben,” zei hij, „en acht inktvishanden moet schrobben! Ik vind het veel leuker om zomaar een jongen te zijn.”

(vervolg van blz 67)

gezegd dat de werkster daarvoor zou zorgen, maar men had Danny geleerd zijn rommel zelf op te ruimen en niet te wachten totdat een ander dat deed. Hij was van mening dat het ongeveer vijftien minuten zou duren om op te ruimen. Dan kon hij net met eten thuis zijn.

Toen hij naar huis liep zuchtte hij van vermoeidheid. Hij was moe, maar gelukkig. Het was leuk om in een museum te werken, hij deed het graag. Hij zou het de hele zomer doen.

Maar Danny wist niet dat hij spoedig in een avontuur terecht zou komen, waarbij zijn vlinders, een geheimzinnige figuur „Morpho” genaamd en een misdadiger die de vreemdste buit zou stelen, zouden zijn betrokken.

Wordt vervolgd.

Oma's

DOOR KATHERINE W. MOSELEY

voor Peter

Peter had een moeder, een vader, en een jong hondje dat Herman heette. Peter had een driewieler, een kipwagen en Jannie de goudvis. Maar hij had geen oma — geen enkele.

Haast al Peters vriendjes hadden twee oma's en Peter vond oma's geweldig. Zij lasen verhaaltjes voor; zij bakten koekjes en gaven dikwijls cadeautjes. Peter dacht dat als twee oma's fijn waren, drie oma's nog prettiger zou zijn — een oma om koekjes te bakken, een oma om hem cadeautjes te geven en een oma om verhaaltjes te vertellen. Omdat Peters vader en moeder verdrietig leken als hij om oma's vroeg, besloot hij er zelf enige te zoeken.

Hij dacht aan mevrouw Willemse die in een mooi huis woonde aan het eind van de straat. Zij zou wel een goede oma zijn voor cadeautjes. Dan was er mevrouw Groen die in de volgende straat woonde in het huisje bedekt met klimop. Zij bakte koekjes en cake om te verkopen. Zij zou vast de beste oma zijn om hem koekjes te

geven. Maar Peter kende niemand die voorlas of verhaaltjes vertelde, en daar hield hij nog meer van dan van koekjes of cadeautjes.

Dus, op een mooie zonnige dag, vertrok Peter op zijn driewieler op zoek naar zijn drie oma's. Eerst ging hij naar het mooie huis aan het eind van de straat. Mevrouw Willemse kwam aan de deur en lachte Peter toe. Zij was een grote vriendelijke dame, precies goed voor een oma.

„Mevrouw Willemse, ik heb helemaal geen oma. Wilt u mijn oma zijn?” vroeg Peter.

„Maar Peter, natuurlijk wil ik dat en hartelijk bedankt. Kom maar binnen.”

Wel een uur lang bleef Peter en had het zo naar zijn zin, terwijl hij met mevrouw Willemse lachte en speelde, dat hij niet een keer aan een cadeautje dacht.

Daarna reed Peter met zijn driewieler naar het huisje met de klimop. Toen Peter aanklopte moest mevrouw Groen met één hand opendoen want de ander zat vol koekjesdeeg. Een

zoete, kruidige geur hing in het huis. Peter snoof behaaglijk.

„Mevrouw Groen, ik heb maar één oma. Wilt u mijn andere zijn?” vroeg Peter.

„Oh, Peter, ik zou het heerlijk vinden je oma te zijn. Mijn eigen kleinkindertjes wonen zo ver weg. Kom maar mee naar de keuken.”

De keuken was vol lekkers. Onder de deegroller lag het geurige bruine deeg voor peperkoekmannetjes.

„Zou jij het deeg willen uitrollen?” vroeg mevrouw Groen.

Peter rolde terwijl mevrouw Groen grappige kleine mannetjes uitsneed in rijen op de bakplaat.

Dat hele uur had Peter zo'n pret met het uitrollen van het koekjesdeeg, dat hij er helemaal niet aan dacht dat hij geen enkel koekje had opgegeten.

Toen Peter naar huis trapte voor de lunch, bleef hij even praten met meneer Greve, die op zijn veranda in zijn schommelstoel zat, en van het zonnetje genoot. Meneer Greve was nogal oud. Zijn haar was wit en zijn

gezicht gerimpeld, maar zijn heldere blauwe ogen keken vrolijk en blij.

„Dag Peter. Wat voer jij uit vandaag?“ vroeg meneer Greve.

„Ik heb oma's gezocht,“ antwoordde Peter, „twee goeie heb ik gevonden, maar ik wil er nog eentje bij hebben.“

„Nou, nou, dat is een boel oma's,“ lachte meneer Greve. „En wat voor oma's zoek je?“

„Een oma om me cadeautjes te geven, een oma om koekjes te bakken en een oma om mij verhaaltjes te vertellen,“ antwoordde Peter prompt.

„Wel, Peter, als mannen onder mekaar, de voornaamste reden voor oma's is om liefde te geven, maar jij moet de meeste liefde geven. En je moet niet verwachten dat zij van alles voor je doen. Denk daar eens over na, en kom straks bij me terug.“

Peter knikte. Dat wist hij al! Hij hield zoveel van mevrouw Willemse dat hij van plan was haar vanmiddag een cadeautje te brengen. Hij hield zoveel van mevrouw Groen dat hij haar weer wilde helpen koekjesdeeg uit te rollen zodat zij meer koekjes kon verkopen.

Na het eten maakte Peter een prachtige gekleurde tekening voor mevrouw Willemse. Hij vroeg moeder de titel te schrijven: „Het Wilde Paard“, want Peter hield van paarden. Met de tekening haastte hij zich naar mevrouw Willemse. Zij lachte met heel haar lieve gezicht toen zij hem zag.

„Ik breng u een tekening omdat ik u zo lief vind,“ zei Peter.

„En omdat ik jou zo lief vind, heb ik koekjes voor je gebakken. Hier, neem er maar een,“ zei mevrouw Willemse.

Toen Peter zoveel koekjes had gegeten als hij maar kon en mevrouw

Willemse gezegd had dat „Het Wilde Paard“ de mooiste tekening van het hele huis was omdat zij ook van paarden hield, vertrok Peter naar het klimophuisje.

Mevrouw Groen knuffelde Peter. „Wat fijn dat je er weer bent.“

„Ik wil u nog meer helpen omdat ik van u houd,“ zei Peter.

„Wat lief van je. Ik kan altijd hulp gebruiken. Maar eerst heb ik een cadeautje voor je,“ zei mevrouw Groen.

Zij nam Peter mee naar een kist in haar slaapkamer. „Dit was het speelgoed van mijn zoon toen hij zo oud was als jij. Kies maar iets uit.“

De kist zat vol speelgoed. Het mooiste vond Peter een oude rode brandweerwagen, waar één gele ladder aan ontbrak. Daarna gingen zij samen nog meer koekjes rollen en uitsnijden.

Meneer Greve zat nog steeds op zijn veranda te schommelen toen Peter voorbij kwam. Hij liet meneer Greve de rode brandweerwagen zien met de ene gele ladder, en vertelde van alle koekjes die hij op had.

„Jij hebt vast twee erge fijne oma's,“ zei meneer Greve.

„O ja, en zoals u zei, hou ik van allebei erg veel. Maar zij zijn helemaal in de war. Het kon me niet schelen of ze mij cadeautjes gaven of koekjes voor me baken, maar het gebeurde toch. En de cadeautjes-oma bakte koekjes voor me en de koekjes-oma gaf met het cadeautje,“ lachte Peter.

Meneer Greve moest zo lachen dat hij zijn zij moest vasthouden. „Ja, zo gaat het, en als je zo'n warboel niet erg vind, zal ik de oma zijn van de verhaaltjes. Ik ken er zoveel die nodig aan een klein jongetje verteld moeten worden. Ga maar hier naast me zitten. „Er was eens, heel lang geleden . . .“

De kunst van vergeten

DOOR SYLVIA PROBST YOUNG

Toen ik verleden week op 'n avond bij mijn buurvrouw langs ging, een tener, zilverharig vrouwtje van vierentachtig, bakte zij net kaneelbroodjes. Door de zoete, kruidige geur in de keuken en het tevreden gezicht van mijn vriendin terwijl zij het deeg bewerkte, was ik blij te leven en mij te kunnen koesteren in de warmte van een persoonlijkheid die met de jaren mooier was geworden.

Later, toen wij op de veranda genoten van de kostelijke warme broodjes en keken naar de ondergaande zon die de hemel rose en goud kleurde, vroeg ik haar hoe zij aan haar levensblijheid kwam.

Een ogenblik dacht zij na en zei toen: „Ik geloof dat een van de belangrijkste factoren voor vreugde in het leven, de kunst van het vergeten is. Het is het koesteren van kleine beledigingen die het hart verbitteren, en dus, door de jaren heen, heb ik getracht meer te vergeten dan te onthouden.“

Sindsdien heb ik dikwijls over haar woorden nagedacht en ben gaan beseffen hoe geweldig wijs haar filosofie is. Wat gemakkelijk is het de boze woorden of de ondankbaarheid en onnadenkendheid van degenen die wij liefhebben te onthouden. Wat gemakkelijk een valse beschuldiging, een onvriendelijke opmerking, een ogenschijnlijk opvallende veronachtzaming, nog eens de revue te laten passeren, tot hetgeen wat waarschijnlijk een kleinigheid was, steeds grotere proporties aanneemt.

Twee vrouwen, eens met elkander bevriend, hadden jarenlang niet tegen elkander gesproken wegens een grief die geen van beiden wilden vergeten. Pas toen een van hen stierf besepte de ander tot haar verdriet, hoeveel van hetgeen goed en mooi had kunnen zijn, lelijk en minderwaardig was geweest omdat geen van beiden had geleerd de kunst van vergeten in haar leven toe te passen.

Vergeven kan ik, maar nooit vergeten, horen wij mensen vaak zeggen. Indien men het onrecht niet vergeet, kan men nooit echt vergeven, want alleen door het vergeten wordt vergeving echt geschonken.

Dwalen is menselijk. Kunnen wij, met dit in gedachten, niet verdraagzamer zijn tegenover andermans fouten, wetende dat wij ook mensen zijn? En niemand die bitterheid koestert kan verwachten vreugde te oogsten, want zij kunnen niet samen opgroeien.

Inderdaad wijs is mijn eerbiedwaardige buurvrouw; door zich van het lelijke af te wenden heeft zij het mooie gevonden. Van haar kan ik een waardevolle les leren, en door te trachten die toe te passen in mijn eigen leven, zal ik een waardiger dienstmaagd zijn van de Heer.

ZONDAGSSCHOOL

Onderwijzen is

meer

dan vertellen

DOOR LYMAN C. BERRETT

Enige tijd geleden staken twee jongens een straat over. Halverwege ontsnapte het jongste kind aan de behoudende hand van zijn oudere broer, holde blindelings voor een naderende auto en was op slag dood. Onbedachtzame ouders verzwaarden het leed van de toch al zwaar belaste oudere zoon door hem verantwoordelijk te houden voor de dood van zijn broertje.

De ervaring van de plotselinge dood van zijn broer en de beschuldigingen van zijn ouders waren dermate zenuwshokkend dat de jongen zich geestelijk volkomen terugtrok, hetgeen thuis en op school al spoedig moeilijkheden gaf. Het eens voorbeeldige kind was een tiran geworden.

Als resultaat van zijn onduidelbare gedrag, dreigden de schoolautoriteiten hem van school af te sturen, en het leek wel alsof niemand de jongen baas kon. Uiteindelijk echter lukte het een begrijpende lerares van de Kerk zijn pantser te doordringen. Door de jongen echte liefde en bezorgdheid te tonen, kon deze lerares gaandeweg de oorzaak van zijn probleem te weten komen. Voorzichtig won zij zijn vertrouwen. Op de laatste vergadering van de autoriteiten, vóór de jongen zou worden weggestuurd, vroeg de raadsman hem of hij niet iemand die hij vertrouwde om hulp kon vragen eer het te laat zou zijn. Toen noemde de jongen zijn lerares en vroeg of zij aanwezig mocht zijn om zijn moeilijkheden te helpen toelichten. Men kwam spoedig tot een juist begrip en met vakkundige hulp kwam de jongen weer tot aanvaardbaar gedrag.

Het te benadrukken punt uit dit voorval is dat een lerares zich erom bekommerde — genoeg om meer dan alleen zijn naam over de leerling te weten; genoeg om een leerling persoonlijk te kennen; genoeg om bij het leven van een leerling persoonlijk betrokken te raken. Door haar

handelen toonde de lerares liefde voor haar leerling. Zij voelde genoeg bezorgdheid en liefde voor hem om hem meer te geven dan een reeks feiten in de klas.

Van de meeste leraren wordt de persoonlijke filosofie in de klas weerspiegeld. Lijnrecht tegenover elkaar staande filosofische opvattingen over de waarde van jonge mensen kunnen als volgt worden uitgedrukt. (1) Wat existentialisme betreft, is de mens voortgekomen uit het niets, is nu zo goed als niets, en is zonder bestemming." (Truman G. Madsen, *Eternal Man*, p. 28.) (2) De bewoners van de aarde zijn gewonnen zonen en dochters van God en hebben als zodanig de mogelijkheid in zich goden te worden. (Zie *Leer en Verbonden* 76:24.)

Het zou waarschijnlijk moeilijk zijn een leraar in de Kerk te vinden die de eerste verklaring letterlijk gelooft, maar men heeft waargenomen dat sommige leraren evenmin in de tweede geloven. Blijkbaar huldigen zij het standpunt dat „het er weinig toe doet wat ik die kinderen vertel; zij komen toch in moeilijkheden, hoe dan ook.“

De grote leringen van de Verlosser over liefde worden door psychologen bevestigd. Het treft de schrijver onmiddellijk dat het enige gebod de mensen door de Verlosser in Zijn sterfelijkheid gegeven, de liefde gold. (Zie *Johannes* 13:34—35 en *Mattheüs* 22:34—40.) Een psycholoog, Louis P. Thorpe, heeft geschreven: „De fundamentele behoeften van de mens . . . brengen het menselijk individu er toe zich te gedragen op manieren die berekend zijn op het bevredigen van zijn verlangens. De menselijke natuur wordt het gemakkelijkst begrepen vanuit het standpunt van deze behoeften en hun bevrediging . . . De volgende formulering echter zou nuttig kunnen zijn als basis voor gedragsneigingen. 1. De behoefte lichamelijk welzijn te onderhouden. 2. De behoefte aan persoonlijke erkenning te worden beschouwd als een persoon van waarde en gewicht. 3. De behoefte aan geborgenheid, aan liefde en genegenheid, welstand en veiligheid.“ (Louis P. Thorpe, *The Psychology of Mental Health*, New York: Ronald Press, pp. 39—40.)

Heeft u zich ooit afgevraagd waarom leerlingen zekere mensen meer mogen dan anderen, beter met hen samenwerken of hen meer vertrouwen en nauwer met hen verbonden zijn? De mensen die een dergelijke goede verstandhouding met de jeugd hebben zijn zij die aan hen hun liefde tonen. Wat een leraar betreft, is niet zozeer zijn letterlijk uitgesproken liefde voor de leerlingen van belang, maar eerder het werkelijk betrokken zijn, de aanmoediging, het prijzen en de goedkeuring van de leraar die de leerling beïnvloeden.

Leraren die hun leerlingen liefhebben raken betrokken in hun leven en bezigheden. Zij zijn op de hoogte als een hunner een onderscheiding heeft ontvangen, en zullen hem

oprecht feliciteren. Zij weten wanneer een leerling zijn verjaardag viert, en sturen een kaart, telefoneren, of zorgen voor een tractatie. Het is leraren die van hun leerlingen houden eenvoudig onmogelijk zich af te zonderen van de levens van hun leerlingen. Een welgemeend „goed gedaan“ tegen de leerling die een prestatie heeft geleverd in een spel, koor of toneelstuk, laat die persoon merken dat zijn leraar om hem geeft, en met hem meeleeft.

Er zijn talrijke gebieden waarop leraren hun liefde voor hun leerlingen kunnen tonen, zoals hen aanmoedigen de maatstaven van de Kerk na te leven, pal te staan voor fatsoen en recht, de wetten te gehoorzamen en goede voorbeelden te geven en alleen voldoening te vinden in het doen van hun uiterste best. Er zijn ettelijke voorbeelden van echte helden die de leraren kunnen gebruiken om zulke lessen te versterken. Leerlingen hebben er behoefte aan te weten dat zij niet alleen staan, geen sufferers, sulletjes of saapieten zijn als zij de maatstaven van de Kerk aanhouden. Leraren kunnen leerlingen in hun ondernemingen aanmoedigen door ongeveinsde belangstelling te tonen of ontmoedigen door hun de juiste erkenning te onthouden. Gunstige opmerkingen door leraren over leerlingen die een goed voorbeeld geven op het punt van kleding, gedrag, normen of prestatie, zullen de jeugd in die mate sterken dat deze houdingen een levenspatroon gaan vormen, terwijl voordien de leerling zich misschien terwille van zijn leraar inspande.

Dikwijls hoort men leerlingen zeggen: „Wat maakt het uit? Vorige keer dat ik zus of zo deed, heb ik niet eens een

bedankje gehad.“ Iemand bedanken is een burgerlijke beleefdheid die door geen enkele liefhebbende leraar zal worden vergeten. Een eenvoudig „dank je wel“ wordt door jong en oud evenzeer op prijs gesteld. Het betekent meer dan het uitdrukken van waardering — het toont dat iemand belangstellend is, en verlangt te belonen en aan te moedigen.

Leraren die hun leerlingen liefhebben zullen eraan denken dat onderwijzen meer is dan vertellen. Leerlingen leren door het doen. Het lijkt alsof de sleutel tot het liefhebben van leerlingen het doen is niet louter hetgeen de leerlingen voor zichzelf kunnen en moeten doen, maar ook hetgeen vóór hen zou moeten worden gedaan. Dit zou onder andere kunnen zijn het aanmoedigen van het naleven van de maatstaven van de Kerk, het gelegenheid geven tot dienstbetoon, het weten waar zij mee bezig zijn, het tonen dat zij geaccepteerd worden als waardevolle mensen en dat zij kinderen van God zijn met de mogelijkheid ook goden te worden.

De Verlosser vroeg aan Petrus: „Hebt gij Mij lief?“ Petrus antwoordde: „Gij weet, dat ik U liefheb.“ Toen zei de Verlosser tegen Petrus: „Weid Mijn lammeren.“ Drie keer vroeg de Meester aan Petrus of hij Hem liefhad, en drie keer verzekerde Petrus Jezus dat hij Hem liefhad. Iedere keer vroeg de Meester aan Petrus iets te *doen* — Zijn schapen te weiden. (Zie Johannes 21:15—17.)

Leraren van de Kerk, doe iets voor uw leerlingen: heb hen lief — en om hen lief te hebben, moet u iets voor hen *doen*.

Zendingsteksten voor 3 november 1968

LEERGANG 16:

„Want daartoe is ook den doden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mens in het vlees, maar leven zouden naar God in den geest.“
— I Petrus 4:6.

LEERGANG 18:

„Voorts, wij hebben de vaders onzes vleses wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven?“
— Hebrëen 12:9.

Simplex Darwin K. Wolford

Senior-zondagsschool

„Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand.“ (Mattheüs 22:37)

Junior-zondagsschool

„Want ik zeg u, dat al het goede van God komt.“ (Alma 5:40)

Voor **JEUGD** van de
de Kerk

Het kon iedereen overkomen

DOOR MARY KENWORTHY

Jelle zette de auto in de garage en bleef eenvoudig zitten. Hij kon zijn ouders nog niet onder de ogen zien, niet meteen al. Alles was zo vlug gebeurd, dat hij eerst de tijd moest nemen erover na te denken.

Deze zomer van huis had hem veranderd. Het was niet dezelfde Jelle, maar een vreemdeling die nu terugkwam. Hoe kon hij zijn ouders dit duidelijk maken? Vroeger was het leven zo eenvoudig geweest, maar nu dit.

Betty was een prachtig meisje. Misschien hield hij zelfs van haar. Maar de gebeurtenissen van verleden zaterdagavond waren niet door liefde ingegeven. Het was een sterkere macht, een dwingende macht die hij nooit eerder gevoeld had. Nee, hij dacht niet dat het alleen door Betty was gekomen. Het zou, in de juiste omstandigheden, waarschijnlijk met ieder ander hebben kunnen gebeuren. Tenslotte had hij nooit eerder met zulke lieden omgegaan, was hij onder de invloed geweest van zulke mensen. Zij hadden hem meer van het leven laten zien dan hij ook had gedacht dat bestond. Hij wist toen zeker dat hij met hen mee wilde doen. Maar nu, terwijl hij tegenover alles stond dat zijn ouders en zijn Kerk hem hadden geleerd, kroop hem te twijfel.

Alles wat er aan vooraf was gegaan kwam hem helder voor de geest . . .

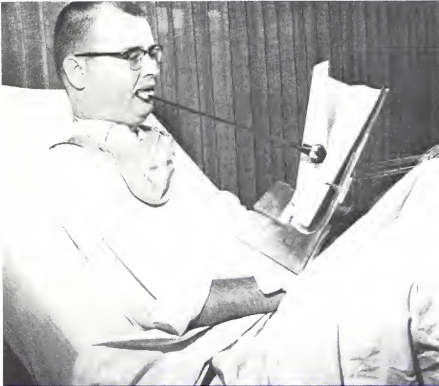
Hij had Betty op 'n kantoorfeestje ontmoet. Het leek hem een heel aardig meisje. Voor hij 't wist, nam hij haar uit, ook naar de feestjes van haar vriendenkring, die hem fascineerde. De mensen waren allemaal vriendelijk en bereid hem te accepteren. Juist die vriendschappelijkheid maakte dat hij met hun andere bezigheden ook mee wilde doen. Langzaam maar zeker werd hij tot hun denkwijze gebracht, en toen zaterdagavond — ach, eigenlijk was het onvermijdelijk geweest. Op dat moment had hij zich zo gelukkig gevoeld. Wat was er dan nu aan de hand?

Jelle besloot te bidden voor hij naar binnen ging. Vreemd, het woord „gebed“ klonk hier niet op z'n plaats. „Geliefde hemelse Vader help de anderen thuis mij te aanvaarden.“

Vlug sprong hij uit de auto en rende naar binnen. Na de omhelzingen en zoenen, haalde hij diep adem, ging goed rechtop staan en zei, terwijl de tranen in zijn ogen sprongen:

„Moeder, vader, ik weet niet of u mij zult begrijpen wanneer ik vertel wat ik heb gedaan. Het gaat tegen alles wat mij ooit is geleerd. Maar ik heb er goed over nagedacht en toen gedaan. Ik heb mij laten dopen tot morgen!”

Het vuur van de smelter

Wanneer hij studeert — rechten of kerkleer — slaat DeWayne bladzijden om met een staafje met rubber uiteinde in zijn mond.

In het leven van DeWayne Sudekum, 37, worden vele grondbeginselen van het Evangelie prachtig uitgebeeld. Zijn leven is uniek door uitzonderlijke prestaties ondanks een handicap die voor velen zou zijn uitgelopen op onverschilligheid en zelfbeklag.

Al 15 jaar is DeWayne vanaf zijn nek verlamd. In die tijd heeft hij vier verschillende functies in de Kerk bekleed; namelijk leraar van het ouderlingenquorum; leraar van de onderzoekersklas; leraar van de ouderklas (vijf jaar lang); en op dit moment assistent-zondagsschoolsuperintendent van de Wijk El Cajon Third (Ring San Diego East). Al deze roepingen heeft hij zonder enig voorbehoud aanvaard.

Hij heeft het ook gepresteerd om sinds zijn verlamming practiserend advocaat te worden. Aan de Universiteit van San Diego heeft hij 's avonds zijn studie in de rechten gevolgd. Vier jaar later, nu twee jaar geleden is hij cum laude geslaagd. Een medestudent weet nog goed welk een grote bewondering hun studiegenoten voor DeWayne koesterden.

Een jaar geleden heeft hij met succes het examen afgelegd, waardoor hij in de staat Californië in staat was als advocaat praktijk uit te oefenen. Dit was geen gemakkelijke opgave — ondanks zijn handicap werd hij op geen enkele wijze bevoorrecht en maar iets voor de helft van de kandidaten slaagde. Hij is bezig met het opbouwen van een praktijk en heeft tot dusver zijn rechtszaken met succes behandeld.

Veertien jaar geleden was DeWayne piloot bij de Marine, pas getrouwd en vol zelfvertrouwen. Zijn toekomst leek rooskleurig: na zijn dienstdtijd zou hij zijn studie voltooien zijn carrière opbouwen.

Maar twee jaar later vocht hij tegen de polio en de verlamming die langzaam zijn lichaam overmeesterde. De angst dat hij zou sterven maakte plaats voor een wellicht nog groter probleem: wat nu? Hij en zijn vrouw Emerald kwamen tegenover een uitdaging te staan die zij tegemoet traden met geloof, moed en een sterke levensfilosofie. Emerald herinnert zich nog hoe minder gehandicapte mannen stierven in het ziekenhuis. Zij meent dat dit was te wijten aan hun gebrek aan levensdoel. DeWayne zegt dat „het vertrouwde leerstuk van de eeuwige vooruitgang“ hem staande hield.

Wij leren iemand kennen door zijn daden na te gaan

want zoals een mens doet zo is hij. Gedrag wordt bepaald door denkwijzen, en DeWayne gelooft dat „iedereen tegenover zichzelf en anderen de plicht heeft zoveel mogelijk te leren en te doen.“ Voor hem betekende dit het doorzetten van zijn ambitieuze plannen om praktisch uit te oefenen en doelmatig werkzaam te zijn in de Kerk.

Hij bezat prima hersens en een dubbele portie vastberadenheid, maar door zijn handicap kwam hij hinderpalen tegen. The Veteran's Association (een hulporganisatie voor oud-strijders) achtte zijn invaliditeit te groot om zijn studie in de rechten voort te zetten en weigerde financiële steun. Hij maakte een akkoord met hen — als hij enige colleges met succes kon volgen, zouden zij hun beslissing herzien. Hij begon te studeren, en zijn studiegewoonten waren simpel: constant.

In die tijd was zijn typische dagindeling om vroeg te ontwaken en te studeren tot zijn vrouw hun dochterje naar school had gestuurd. Dan werd hij gewassen, geschoren en van ontbijt voorzien. Hij studeerde tot 12 uur, rustte even na de lunch en hervatte zijn studie. Op zonnige dagen werd hij soms naar het terras gebracht waar hij zich ontspande.

Terwijl DeWayne zijn studie voltooide, ontwierpen en bouwden de Sudekums een huis om zijn handicap heen, met extra brede gangen en deuropeningen, en opritten in plaats van trappen. In hun slaapkamer staat zijn speciale schommelende bed, dat enigszins op een kappersstoel lijkt. Door zijn verlamde middenrif kan DeWayne niet normaal ademen. Met een pompende beweging van zijn keelspieren moet hij lucht in zijn longen persen. Zijn inademing is hoorbaar, maar zijn spraak wordt door deze methode niet beïnvloed. 's Nachts schommelt zijn bed om hem in staat te stellen al slapend adem te halen.

Als hij werkt wordt een blad met zijn boeken over zijn bovenlichaam en armen geplaatst. Door middel van een staafje met rubberuiteinde, met de mond vastgehouden, kan hij de bladzijden omslaan.

Hij is vlug van begrip en al glimlachend antwoordt hij vlot. Emerald vertelt lachend hoe hij haar in zijn gemotoriseerde rolstoel met kin-bediening plagend door het huis achterna zit.

Met haast 15 jaar succesvol onderwijzen in de Kerk achter zich, verklaart DeWayne zijn methoden:

1. Hij geeft les uitgaande van opgescheven hoofdpunten. De specifieke te behandelen punten moeten op logische wijze worden uitgelegd en voeren tot het hoofdthema, hetgeen niet alleen uit het hoofd kan gebeuren. Op het geheugen vertrouwen leidt tot een stereotiepe presentatie. Geschreven hoofdpunten voorkomen het vergeten en korten de voorbereidingsstijd in.

2. Aan de voorbereiding besteedt hij minimaal twee uur per week. Alhoewel leraren metertijd veel kennis vergaren, mogen zij toch niet uitsluitend hierop vertrouwen.

3. Hij meent dat met volwassenen een logisch voorleggen essentieel is, en hij werkt hier nauwkeurig aan.

4. Per les onderstreept hij een hoofdpunt. Meer dan een hoofdbegrip per keer kan een leerling gewoonlijk niet absorberen.

5. Hij gaat met biddend hart naar zijn klas. „Er is

geen enkele leraar in de Kerk die zonder gebed kan onderwijzen. Daar ben ik heilig van overtuigd,“ zegt hij.

6. Voor klasse-discussies stelt hij liever persoonlijke vragen dan te vertrouwen op vrijwilligers. Dit leidt tot gerichte discussies.

7. Hij is soepel; hij vindt dat sommige omstandigheden een andere benadering eisen.

„Een ding heeft mij getroffen bij het lesgeven — steeds worden wij in meerdere of mindere mate geïnspireerd. Grondbeginselen van het Evangelie kunnen niet zonder inspiratie onderwezen worden.“ Inspiratie volgt op gebed, besluit hij.

Wanneer hij visuele hulpmiddelen nodig heeft, doet hij een beroep op anderen. Toen hij bij voorbeeld het ouderlingenquorum les gaf, heeft een van de ouderlingen drukwerk voor hem verzorgd.

De auto van de Sudekums is uitgerust met een hydraulische krik om hem te vervoeren. Door middel van een draagband tilt de krik DeWayne van zijn rolstoel in de auto.

Jaren geleden moeten de Sudekums het woord „ontmoediging“ uit hun woordenboek hebben geschrapt. DeWayne zegt: „Ik voelde eenvoudig de noodzaak om iets nuttigs te doen.“

Zijn vrouw voegt eraan toe: „Er is eigenlijk maar een manier waarop een mens ziek is, en dat is verstandelijk. Het is DeWayne gelukt een normale verstandelijke houding te handhaven, daarbij inbegrepen zijn persoonlijkheid en gevoel voor humor.“

Hij is een dagelijks voorbeeld van *moed* — gewilligheid zijn best te doen ondanks hindernissen; *geloof* — gepaard aan inspanning, welhaast onmogelijke dingen tot stand brengend; en *persoonlijke toepassing van het Evangelie* — een heilzame levenshouding aannemend die zijn toekomst bepaalt.

Ringpresident J. Clifford Wallace van de Ring San Diego East zegt: „Vreselijke tegenspoed schijnt ontzettende ontmoediging of, zoals het vuur van de smelter, sommige van de allerbeste kwaliteiten van de mens naar voren te brengen. Dit laatste volgde op de verlamming van DeWayne. Ik kende hem vóór zijn ziekte, hielp bij zijn zalving de avond dat hij getroffen werd, heb zijn moedige strijd om leven en herstelling gezien en ben nu een goede vriend en buurman.“

„Een werkelijk gevoel voor het leven, een wijsheid, en een begrip voor andermans noden zijn in hem ontwikkeld — hetgeen mij het duidelijkst werd bij een bezoek aan zijn ouderklas. Zijn leerlingen leerden naarmate hij hen tot denken aanspoorde en hun steeds zijn vaste getuigenis van de goedheid Gods en de werkelijkheid van de herstelling inprentte.“

Problemen eisen een wijze van denken ter verklaring van de plaats van de mens in de natuur. Zijn vrouw wijst erop dat „dit leven maar een klein onderdeel is van onze totale vooruitgang.“ De Sudekums hebben ontdekt dat het Evangelie van Jezus Christus een levenswijze die is vreugde geeft en bijdraagt tot het overwinnen van tegenspoed.

DE OUDE VISSER

DOOR MARY BARTELS

Ons huis stond precies tegenover de ingang van het John Hopkins Hospital in Baltimore. Wij woonden op de benedenverdieping en wij verhuurden de bovenverdieping Jaan niet in het ziekenhuis verpleegde patiënten van de kliniek.

Op een zomeravond toen ik het eten aan het bereiden was, werd er gebeld. Toen ik de deur opende stond daar een waarlijk verschrikkelijk uitzienende oude man.

„Hij is nauwelijks groter dan mijn zoon van acht jaar,“ dacht ik toen ik naar het gerimpelde lichaam keek.

Maar het verschrikkelijkste was zijn gezicht — scheef omdat het gezwollen was en daarbij rood en rauw.

Toch had hij een vriendelijke stem, toen hij zei: „Goede avond. Ik kwam kijken of u een kamer voor mij had voor slechts één nacht. Ik ben hier vanmorgen aangekomen van de oostkust voor een behandeling en de eerste bus terug gaat morgen-ochtend.“

Hij zei dat hij reeds de hele middag zonder succes naar een kamer had gezocht. „Ik geloof dat het mijn gezicht is. Ik weet dat het er verschrikkelijk uitziet maar mijn dokter heeft gezegd met nog een paar behandelingen . . .“

Ik aarzelde even maar de volgende woorden overtuigden mij: „Ik kan in deze schommelstoel op de veranda slapen. Mijn bus vertrekt heel vroeg morgenochtend.“

Ik zei dat we een bed voor hem in orde zouden maken en dat hij intussen op de veranda kon uitrusten. Ik ging naar binnen om het avondeten af te maken. Toen ik klaar was vroeg ik de man of hij wenste mee te eten.

„Nee, dank u, ik heb genoeg.“ Hij liet een grote bruine papieren zak zien.

Toen ik de afwas gedaan had ging ik even met hem praten. Ik bemerkte al spoedig dat hij een groot hart had voor zijn kleinkinderen.

Hij vertelde mij dat hij zijn brood verdiende met vissen en op deze manier voor zijn dochter, haar vijf kinderen en haar echtgenoot, die hopeloos verlamd was door rugletsel, zorgde. Hij vertelde dit niet om te klagen; iedere zin gaf blij van zijn dankbaarheid jegens God, voor een zegen. Hij was blij dat deze ziekte, die schijnbaar een vorm van huidkanker was, geen pijn veroorzaakte. Hij dankte God voor de kracht om verder te gaan.

Tegen bedtijd zetten wij een veldbed in de kinderkamer voor hem klaar. Toen ik de volgende morgen op-

stond, waren de lakens netjes opgevouwen en zat de kleine oude man buiten op de veranda. Hij weigerde het ontbijt, maar net voordat hij naar de bus ging, vroeg hij aarzelend, alsof hij om een gunst vroeg: „Mag ik misschien de volgende keer terugkomen en hier overnachten als ik hier naar de dokter ga? Ik wil u geen last bezorgen — ik kan best in een stoel slapen.“ Hij zei even niets en vervolgens toen: „Uw kinderen maakten dat ik me thuis voelde. Ouderen worden door mijn gezicht afgeschrikt maar kinderen schijnen daar niet om te geven.“

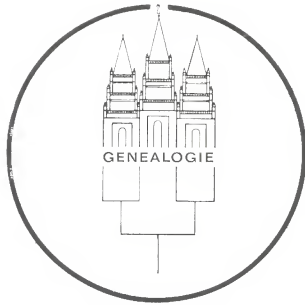
Ik zei dat hij weer welkom was. En de volgende keer kwam hij iets na zeven uur 's morgens aan. Als geschenk bracht hij een grote vis en een kilo zeer grote oesters, de grootste die ik ooit gezien had voor ons mee. Hij zei dat hij die de morgen voor zijn vertrek uit hun schelp had genomen, zodat zij lekker vers zouden zijn. Ik wist dat zijn bus om vier uur 's morgens vertrok en vroeg me af hoe laat hij was opgestaan om dit te doen.

In de jaren dat hij kwam om bij ons te overnachten bracht hij altijd vis, oesters of groenten uit zijn tuin voor ons mee.

Ook ontvingen wij met de post (dat was altijd een expresse bestelling) vis, oesters tezamen verpakt met jonge spinazie of boerenkool, die helemaal gewassen was. Daar ik wist dat hij ongeveer vijf kilometer moest lopen om dit te posten en dat hij zeer weinig geld had, hechte ik nog meer waarde aan deze geschenken.

Wanneer ik deze kleine attenties ontving, dacht ik vaak aan de opmerking van onze buurman nadat hij de eerste keer was vertrokken. „Is die vreselijke man bij

(wordt vervolgd op blz 342)

De geestenwereld

Al meer dan een jaar geleden hebben we er bij de heiligen op aangedrongen dat zij hun genealogische gegevens verzamelen en dat zij nu zorgen voor het aaneensmeden van de gehele familie. Wij hebben ons verheugd over de getrouwheid van de leden van de Kerk en over hun verlangens om dit prachtige werk te volbrengen.

Bij het overdenken van wat we in deze aflevering zouden behandelen, kwamen ons de woorden van president Joseph F. Smith, de zesde president van de Kerk in de gedachten. Wij citeren hier een gedeelte van één van zijn toespraken tot de heiligen:

„Op de derde oktober van het jaar negentienhonderdachtentien zat ik in mijn kamer na te denken over de Schrift en te peinzen over het grote zoenoffer dat gebracht was door de Zoon van God voor de verlossing der wereld en de grote, wondervolle liefde van de Vader en de Zoon, die door de komst van de Verlosser in de wereld, opdat het mensdom door Zijn verzoening en door gehoorzaamheid aan de beginselen van het Evangelie gered mocht worden, zo duidelijk getoond werd.

„Zo in gepeins verzonken kwam ik terecht bij de woorden die de apostel Petrus aan de vroegere heiligen schreef en onder het lezen kwam ik meer dan ooit tevoren onder de indruk van de volgende passages:

„Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel is gedood in het vlees, maar levend gemaakt door den Geest;

„In Denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de vangenis zijn, gepredikt heeft,

„Die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd; waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water. (I Petrus 3:18—20.)

„Want daartoe is ook den doden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mens in het vlees, maar leven zouden naar God in den geest. (I Petrus 4:6.)

„Terwijl ik nadacht over deze woor-

den werden de ogen van mijn verstand geopend en de Geest des Heren rustte op mij en ik zag de menigten doden, klein en groot. En zij waren ergens samengekomen, een ontelbaar aantal geesten van rechtvaardigen die getrouwd waren geweest in het getuigenis van Jezus toen zij nog op aarde waren en die offers gebracht hadden die men zou kunnen vergelijken met het grote zoenoffer van de Zoon van God en die vreselijke beproevingen doorstaan hadden in de naam van hun Heiland. Dezen hadden allen de sterfelijkheid verlaten, sterk staande in de hoop op een glorieuze opstanding door de genade van God de Vader en Zijn eniggeboren Zoon Jezus Christus.

„Ik zag dat zij vervuld waren van vreugde en blijdschap en dat zij zich met elkander verheugden, omdat de dag hunner bevrijding nabij was. Zij waren daar bijeen om te wachten op de komst van de Zoon van God in de geestenwereld Die hun de verlossing van de banden des doods zou komen aanzeggen. Hun stoffelijke resten die in de aarde rustten zouden hersteld worden tot een volmaakt lichaam, elk been tot zijn been en de zenuwen en het vlees daarop en geest en lichaam zouden verenigd worden om daarna nooit meer gescheiden te worden opdat zij een volheid van vreugde zouden mogen ontvangen.

„Terwijl deze uitgestrekte menigte, al wachtende en zich verheugende over het uur van hun bevrijding van de banden des doods, met elkander spraken, verscheen de Zoon van God om de gevangenen die getrouwd geweest waren de vrijheid te geven en daar predikte Hij hun het eeuwige Evangelie, de leer van de opstanding en de verlossing der mensheid van de val en van persoonlijke zonden op voorwaarde van bekering. Maar naar de goddelozen ging Hij niet en tot de zondaren die zich niet wilden bekeren en die zich in het vlees verontreinigd hadden, klonk Zijn stem niet, evenmin ontwaarden de opstandigen die de getuigenissen en waarschuwingen van de oude profeten verworpen hadden Zijn tegenwoordigheid noch zagen zij Zijn gelaat; waar dezen waren heerste duisternis, maar onder de rechtvaardigen heerste vrede en de heiligen verheugden zich in hun verlossing, zij

bogen hun knieën en erkenden de Zoon van God als hun Verlosser en Bevrijder van de dood en de ketenen der hel. Hun gezichten straalden en de glans van de tegenwoordigheid des Heren rustte op hen en zij zongen lofzangen voor Zijn heilige naam.

„Ik zag dus dat de Heer niet in eigen persoon naar de goddelozen en ongehoorzamen, die de waarheid hadden verworpen, ging om ze te onderwijzen; maar zie, uit de rechtvaardigen organiseerde Hij Zijn hulpkrachten en wees boodschappers aan die Hij bekleedde met macht en autoriteit en opdroeg te gaan naar hen die in duisternis waren, ja naar alle geesten der mensen, om aan hen het licht van het Evangelie te brengen. En zo werd het Evangelie aan de doden gepredikt. En de boodschappers gingen heen om de aangename dag des Heren te verkondigen en vrijheid af te kondigen voor alle gevangenen die gebonden waren, ja voor allen die zich wilden bekeren van hun zonden en het Evangelie wilden aannemen. Zo werd het Evangelie verkondigd aan hen die gestorven waren in hun zonden zonder kennis te hebben gehad van de waarheid of in hun overtredingen nadat zij de profeten verworpen hadden. Aan hen werd geloof in God gepredikt, bekeering van zonde, plaatsvervangende doop voor de vergeving van zonden, de gave van de Heilige Geest door het opleggen der handen en alle verdere evangeliebeginselen die zij moesten kennen om geoordeeld te kunnen worden naar de mens in het vlees, maar te kunnen leven naar God in de geest.

„En aldus werd aan de doden, zowel klein als groot, aan onrechtvaardigen en getrouwen, bekend gemaakt dat er aan het kruis een verlossing te weeg was gebracht door het offer van de Zoon van God. Zo werd ons bekend gemaakt dat onze Verlosser de tijd van Zijn onthoud in de geestenwereld besteedde aan het instrueren en voorbereiden van de getrouwe geesten der profeten die in het vlees van Hem getuigd hadden, zodat zij de boodschap der verlossing konden uitdragen aan alle doden tot wie Hij niet Zelf kon gaan vanwege hun opstandigheid en hun overtredingen, opdat zij door de bediening van Zijn dienaren Zijn woorden zouden kunnen horen.

„Onder de groten en machtigen die vergaderd waren in deze grote menigte rechtvaardigen waren vader Adam, de oude van dagen en vader van allen en onze geliefde moeder Eva met vele van haar getrouwe dochteren die in de voorgaande eeuwen geleefd hadden en de ware, levende God hadden aanbeden. Abel, de eerste martelaar was daar en zijn broeder Seth, één van de machtigste mannen die zoveel geleek op zijn vader Adam. Noach die steeds voor de vloed gewaarschuwd had; Sem, de grote hogepriester; Abraham, de vader der getrouwen; Izak, Jakob en Mozes, de grote wetgever van 'Israël, Jesaja die profeteerde dat de Verlosser gezalfd was om de gebrokenen van hart sterk te maken, vrijheid te verlenen aan de gevangenen en de gevangenen van hen die gebonden zijn te openen, zij allen waren daar.

„Voorts waren daar Ezechiël die in een visioen het dal met de dorre beenderen zag die weer bekleed moesten worden met vlees om bij de opstanding der doden als levende zielen te voorschijn te komen; Daniël die de oprichting van het koninkrijk Gods in de laatste dagen voorzag en voorspelde, dat nooit meer vernietigd zou worden of aan een ander volk zou worden gegeven; Elias die met Mozes op de berg der verheerlijking was; Maleachi de profeet die van de komst van Elia getuigde — over wie ook Moroni tegen de profeet Joseph Smith sprak — verkondigende dat hij zou komen eer de grote en vreselijke dag des Heren zou aanbreken. De profeet Elia moest de beloften die aan de vaderen gedaan waren in de harten der kinderen planten, daarmee voorafschaduwende het grote werk dat in de tempels des Heren in de bedeling van de volheid der tijden gedaan moest worden voor de zaligmaking der doden en het verzegelen van kinderen aan hun ouders, opdat de aarde niet met de ban geslagen en bij Zijn wederkomst geheel verwoest zou worden.

„Deze allen en nog velen meer, ook de profeten die onder de Nephieten getuigd hadden van de komst van de Zoon van God, waren daar bijeen en wachtten op hun bevrijding, want de doden voelden zich in de lange tijd dat hun lichaam en geest van elkan-

der gescheiden waren als gevangenen. Aan dezen gaf de Heer onderwys en Hij gaf ze macht om na Zijn opstanding uit de doden te voorschijn te komen, Zijns Vaders koninkrijk te betreden en daar gekroond te worden met onsterfelijkheid en eeuwig leven en van dat moment af hun werkzaamheden voort te zetten, zoals de Heer had beloofd en deelhebbers te worden van alle zegeningen die bestemd waren voor hen die Hem liefhebden.

„De profeet Joseph Smith en mijn vader Hyrum Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff en andere uitverkoren geesten die bewaard waren om in de volheid der tijden voort te komen om hun aandeel te leveren in het leggen van de fundamenten van het grote werk in deze tijd, waarbij inbegrepen het bouwen van tempels en het volvoeren van de verordeningen daarin voor de zaligmaking van de doden, waren ook in de geestenwereld. Ik merkte op dat zij ook behoorden tot de edelen en groten die in den beginne gekozen waren om leiders in de Kerk van God te zijn. Zelfs vóór zij geboren werden kregen zij met vele anderen hun eerste lessen in de geestenwereld en werden zij klaar gemaakt om voort te komen op de tijd die de Heer voor hen bepaalde om te werken in Zijn wijngaard voor de zaligmaking van de zielen der mensen.

„Ik zag dat de getrouwe ouderlingen van deze bedeling na hun vertrek uit dit sterfelijk leven, hun werk van het prediken van het Evangelie van bekeering en verlossing door het offer van de eniggeborene Zoon van God voortzetten onder hen die in duisternis en in de slavernij der zonde in het grote dodenrijk vertoefden. De doden die zich bekeren zullen verlost worden door gehoorzaamheid aan de verordeningen van het huis des Heren en nadat zij de straf voor hun overtredingen hebben gehad en schoon gewassen zijn, zullen zij een beloning krijgen die overeenkomt met hun werken, want zij zijn erfgenamen der zaligheid.

„Zo werd het visioen van de verlossing der doden aan mij onthuld (en ik geef u een verslag daarvan en ik weet dat dit verslag waar is) door de zegeningen van onze Heer en Heiland Jezus Christus, Amen. (Gospel Doctrine, pp. 597—601)

(vervolg van blz 339)

jullie geweest vannacht? Ik heb hem weggestuurd. Je kunt huurders verliezen door zulke mensen onderdak te verlenen."

Dat kan een of twee keer gebeurd zijn. Maar o, als zij hem maar hadden gekend, misschien was hun ziekte dan gemakkelijker te dragen geweest. Ik weet dat ons gezin altijd dankbaar zal zijn dat wij hem gekend hebben, wij leerden van hem wat het betekende het kwade zonder klagen en het goede met dankbaarheid jegens God te aanvaarden.

Onlangs bracht ik een bezoek aan een vriendin, die een broeikas heeft. Toen zij mij haar bloemen liet zien, kreeg ik ook de allermooiste te zien, een gouden chrysanthos vol bloemen. Maar tot mijn grote verbazing groeide deze in een oude gedeukte en geroeste bak. Ik dacht als deze plant van mij was zou ik hem in de mooiste bak zetten. Mijn vriendin bracht mij op andere gedachten.

"Ik had te weinig potten", legde zij uit, "en daar ik wist hoe mooi deze zou worden, dacht ik dat het niet erg was als ik hem in deze oude pot pootte. Het is maar voor korte tijd, totdat ik hem in de tuin kan zetten."

Zij moet zich afgevraagd hebben waarom ik zo hartelijk lachte, maar ik dacht aan een soortgelijk tafereel in de hemel. „Hier is een buitengewoon fraaie" kan God gezegd hebben toen hij de ziel van de visser aanschouwde. „Hij vindt het niet erg om in dit kleine lichaam te beginnen."

Maar dit ligt nu ver achter ons, het is lang geleden. Hoe groot moet deze lieflijke ziel in Gods tuin wel eenmaal zijn?

(vervolg van blz 325)

Hij is bijna altijd getrouwd, meestal vader van een gezin en altijd de kostwinner. Hij wordt geconfronteerd met alle moeilijkheden die u en ik hebben! Hij heeft zijn menselijke onvolkomenheden en zwakheden, zijn sympathieën en antipathieën, misschien zelfs enige eigenaardigheden. Jazeker, hij is een menselijk wezen — een bijzonder menselijk wezen vanwege zijn bijzondere roeping met een bijzondere zegening. De Heer geeft in 1 Tim. 3:2—6 aan hoe het moet zijn: „Een opziener dan moet onberispelijk zijn, éner vrouw man, wakker, matig, eerbaar, gaarne herbergende, bekwaam om te leren;

„Niet genegen tot den wijn, geen smijter, geen vuil-gewinzoeker; maar bescheiden, geen vechter, niet geldgierig.

„Die zijn eigen huis wel regeert, zijn kinderen in onderdanigheid houdende, met alle stemmigheid;

„(Want zo iemand zijn eigen huis niet weet te regeren, hoe zal hij voor de Gemeente Gods zorg dragen?)

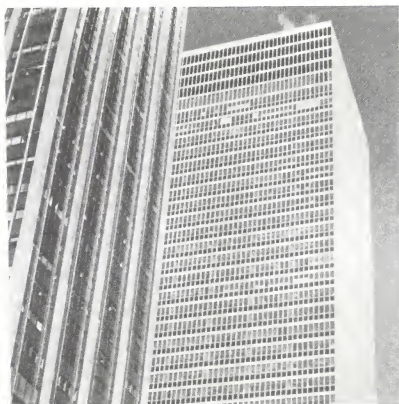
„Geen nieuweling, opdat hij niet opgeblazen worde, en in het oordeel des duivels valle."

Deze man, uw bisschop, heeft niet om dit ambt gevraagd: hij is zelfs geen vrijwilliger. Hoogstwaar-

schijnlijk accepteerde hij de roeping met angst en beven, toch met het geloof en de wens zichzelf te vervolmaken tot die mate die de Heer van hem verwacht. Zijn liefhebbende vrouw en kinderen hebben er ook in toegestemd deze verantwoordelijkheid met hem te delen, door niet te klagen wanneer hij zo vaak weg van huis is, door opgewekt te zijn wanneer de telefoon gaat net als zij aan tafel zitten of om drie uur in de ochtend en door gewillig te zijn enige van de taken te verrichten die in het algemeen door de echtgenoot en vader worden gedaan. Mogen de beste zegeningen van de Heer rusten op de hoofden van deze geweldige, toegewijde bisschoppen, hun echtgenotes en hun kinderen; en laten wij, leden van hun wijken, gehoor geven aan hun leiderschap, zelfs wanneer enigen van hen zo jong schijnen en daardoor niet diegenen zijn die wij zouden hebben gekozen. De Heer zal ons zegenen wanneer wij de dienstknechten ondersteunen die Hij heeft geroepen om over ons te presideren.

Ik getuig tot u dat dit De Kerk van Jezus Christus is en dat de bisschoppen van deze Kerk door onze hemelse Vader door middel van inspiratie tot hen, die over ons presideren, zijn geroepen. Dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus, Amen.

De zaken gaan goed in de USA

Stateside zet er vaart achter. Tien tegen één, dat op de parkeerplaats die u zich herinnert, nu wolkenkrabbers verrijzen. Ook het zakenleven in New York bruist van energie. Misschien zou het toch wel goed zijn, als u eens even overwipte!

Wanneer u dit doet, dan vliegt u, TWA natuurlijk. Ons luchtnet omspant alle belangrijke zakencentra. Wij kunnen u alle gewenste inlichtingen geven. Niet alleen wat het zakelijke gedeelte betreft, maar ook over hotels, het huren van auto's enz. enz. In New York hebben wij zojuist een splinternieuw World Travel Center geopend, waar alle vragen worden beantwoord. Als 't moet in 8 talen.

In Europa zijn we de experts waar het de USA betreft. En zo is uw reisbureau, met ons achter zich. Kom eens praten.

up up and away

* Service mark owned exclusively by Trans World Airlines, Inc.

Laat ons het eens hebben over Verplichting contra verantwoordelijkheid

DOOR LINDSAY R. CURTIS, M.D.

„Misschien ga ik later nog wel weer eens naar de kerk, maar op het ogenblik ben ik zo blij dat ik onder die druk en verplichting uit ben om erheen te gaan, dat ik denk dat ik nu maar eens een poosje van de vrijheid ga genieten.“ Deze woorden werden geuit door Aart, een knappe, beminnelijke, zwaar gebouwde jongeman.

Aart, een afgestudeerd academicus, 23 jaar oud, is kortgeleden getrouwd met de aardige, charmante Laura en hij heeft zojuist een betrekking aanvaard bij een opkomende handelsonderneming. „Er is jarenlang druk op mij uitgeoefend om naar de kerk te gaan, verschillende kerkelijke functies aan te nemen, tiende te betalen en een massa andere dingen te doen, alleen al vanwege de positie die pa in de Kerk bekleedde. Nu ik zelfstandig ben, wil ik wel eens vrij zijn van de Kerk en de kerkelijke plichten. Als ik ooit klaar kom met vakantiehouden, kom ik wel weer terug.“

Aart liet zich met een diepe zucht van emancipatie weer in zijn stoel zakken. Het scheen hem toe alsof hij zich zo juist had bevrijd van een zware last die hij lang tegen wil en dank had getorst.

Ik had Aart en het gezin waaruit hij afkomstig was echter jarenlang gekend — te lang om zonder verder commentaar het gezegde van Aart voor kennisgeving aan te nemen. „Dat is toch vreemd, Aart,“ zei ik, „ik heb nooit de indruk gekregen dat jouw vader het soort man was die met een knuppel achter je stond om je te dwingen naar de kerk te gaan.“

„Och, hij stond ook niet direct met een knuppel achter me.“

„Heeft hij je ooit gedwongen om naar de kerk te gaan?“

„Ik geloof niet dat hij echt dwang gebruikte, maar er werd wel van ons verwacht dat wij naar de kerk gingen.“

„Wat bedoel je daarmee, dat het van je verwacht werd?“

„We deden het nu eenmaal bij ons thuis. We gingen allemaal naar de kerk. Praktisch bij iedere vergadering die er werd gehouden, kon je erop rekenen dat ons hele gezin aanwezig was. Ik denk dat ik genoeg naar de kerk ben geweest om er mijn hele verdere leven op te kunnen teren.“

„Vond je het nooit prettig om naar de kerk te gaan?“

„Och, ik geloof van wel, maar ik denk toch dat ik ergens een wrok voelde omdat ik er altijd heen moest.“

„Daar heb je het nu, je zegt dat je er heen moest, terwijl je dat in werkelijkheid niet zo bedoelt.“

„U weet best wat ik bedoel. Nu ben ik althans onafhankelijk en ik voel me in geen enkel opzicht verplicht om naar de kerk te gaan of iets anders te doen.“

„Aart, waarom denk je dat je pa naar de kerk gaat of als bisschop van de wijk zoveel uren voor de Kerk in touw is?“

„Ik vraag me af of hij zich daartoe niet verplicht voelt.“

„Tegenover wie verplicht?“

„Ik zou denken, tegenover de ringpresident.“

„Je mag nog eens raden.“

„Nu, goed dan — tegenover de Here.“

„Veronderstel je dan, dat je plotseling van iedere verplichting tegenover de Here bent ontheven als je gaat trouwen, je eigen gezin sticht en bij je ouders het huis uitgaat? Waarom veranderen we dat woord eigenlijk niet van verplichting in verantwoordelijkheid? Bestaat er wel zo iets als een verandering in levensstaat, waardoor wij opeens van onze verantwoordelijkheden worden bevrijd?“

„Weet je Aart, als we nog jong zijn moeten onze ouders wel eens een beetje pressie op ons uitoefenen, soms moeten we zelfs een tik hebben of een pak slaag om ons onze verantwoordelijkheid in te prenten. Er zijn bepaalde karwijtjes die gedaan moeten worden, bepaalde regels die moeten worden opgevolgd, bepaalde gedragslijnen waar we ons aan te houden hebben. Naarmate wij ouder worden, mag men hopen dat die druk van buitenaf niet langer nodig is, omdat wij dan zelf inzien dat die regels noodzakelijk zijn en dat wij ze ook moeten naleven.“

„Voor een wetsovertreder is een politieagent een plaag, iets waar hij bang voor moet zijn. Bij de ordeliëvende burger daarentegen staat hij bekend als een beschermer, een vriend, als iemand die over ons waakt.“

„Ben je nu niet bezig je vader er een verwijt van te maken dat hij je goede beginselen heeft bijgebracht en je de weg heeft willen wijzen die je gaan moest — en dat zonder je te dwingen? Of had je liever gewild dat hij je een slecht voorbeeld zou hebben gegeven?“

„Nou zeg, nu draait u de zaken toch wel een beetje om, is 't niet?“ Aart begon onrustig in zijn stoel te draaien.

„Is 't heus? Ik had eigenlijk gehoopt om hier het een en ander recht te zetten. Zie je, op het ogenblik telt je vader voor jou helemaal niet meer mee, omdat je op jezelf bent gaan wonen, maar het oordeel van je Vader in de hemel kun je toch nooit ontlopen. Als je je plichten tegenover Hem kunt veronachtzamen en daar vrede mee kunt hebben, dan is het in orde, maar ik betwijfel of je dat kunt. Er is immers geen plekje op aarde waar je heen kunt gaan om je aan Zijn invloed te onttrekken en ik weet wel zeker dat je ook in de hemel daar niet aan ontkomt.“

Ik wachtte af, want Aart scheen diep in gedachten verzonken. Na een poosje zei hij: „Ik geloof dat ik die hele kwestie maar op pa heb zitten projecteren. Toch houd ik zielsveel van hem en heb waardering voor zijn goede voorbeeld. Ik ben altijd op hem geweest en op zijn toewijding aan de Here. Al wat u gezegd hebt had ik heus wel verdiend. Hoogstwaarschijnlijk zult u mij a.s. zondag wel weer terug in de kerk zien en zal ik weer druk zijn met die dingen waarvan ik steeds heb geweten dat ze gedaan moeten worden.“

De steen van Lehi

DOOR RICHARD O. COWAN

Terwijl Lehi en zijn gezelschap hun kamp hadden opgeslagen aan de oevers van de Rode Zee, in de Vallei van Lemuël, kreeg Lehi een zeer interessant visioen of droom. Hij zag een boom waarvan de vrucht uiterst begeerlijk was. Ook zag hij een ijzeren roede lopend langs een pad dat naar de boom voerde, en naast het pad was een diepe afgrond. Aan de andere kant stond een groot gebouw. (Zie 1 Nephi 8.) Lehi's zoon, Nephi, ontving nadien een visioen waarin hij meer te weten kwam omtrent de betekenis van hetgeen zijn vader had gezien. (Zie 2 Nephi 11-15.) De boom stelde Gods liefde voor, terwijl de roede Zijn woord symboliseerde dat, als men zich er standvastig aan hield, hen zou voeren naar de plek waar zij konden genieten van de vruchten van het Evangelie. Het grote gebouw was een afbeelding van de hoogmoed.

Lehi zag verschillende groepen mensen in zijn droom. Een groep (1 Nephi 8:31-33) zocht enkel materialistische doeleinden; sommigen bereikten hun oogmerk, terwijl anderen verloren gingen. Een andere groep (1 Nephi 8:21-23) beweerde geestelijke oogmerken te hebben, maar door gebrek aan stevig houvast in het geloof, gingen zij verloren in de mist van verleiding. Anderen (1 Nephi 8:24-28), met het woord van God als hun gids, konden hun doel bereiken, maar vielen af door wereldse zorgen en volhardden niet tot het einde. Zodoende leerde Lehi het belang vanelharden in geloof tot het einde, om deel te hebben aan de vruchten van Gods liefde, waarvan de grootste het eeuwige leven is. (Zie Leer en Verbonden 14:7.)

Over deze bijzondere kanalen van openbaring heeft ouderling

James E. Talmage geschreven: „Visioenen en dromen hebben in iedere beveling van het priesterschap een middel gevormd om tussen God en de mensen contact te maken.“¹

Het oude Amerika heeft opnieuw een vluchtige blik verschaft op Lehi's visioen of droom van de boom des levens. In 1941 hebben archeologen een stele of stenen gedenkteken ontgraven te Izapa, Chiapas, in Zuidoost-Mexico. Het gedenkteken is ruim 3 m hoog, ruim 1½ m breed en 61 cm diep. Archeologen hebben het „Stele 5“ genoemd, en hebben in 1943 voor het eerst een beschrijving ervan gepubliceerd. Dr. M. Wells Jakeman van de Archeologische afdeling van de Brigham Young Universiteit werd getroffen door de overeenkomst tussen de afbeeldingen op deze steen en het verslag van de ervaringen van Lehi. Hij heeft deze gelijkenissen besproken in diverse boeken en artikelen. 2) In 1958 maakten de archeologen van de Brigham Young Universiteit een afgietsel van de steen en nu wordt een kopie op ware grootte van Stele 5 tentoongesteld op de archeologische afdeling aldaar.

De bijgaande kaart, overgenomen van een tekening van Dr. Jakeman, illustreert de hoofdpunten van het beeldhouwwerk op de stele. Het centrale punt is de boom, waaromheen zich zes figuren bevinden. Men ziet een oude man (1) in een houding van aanbedding en aandacht. De figuur die achter hem zit houdt een besneden embleem boven het hoofd van de oude man, een krokodil symboliserend (2), hetgeen in de oud-Amerikaanse traditie dikwijls een diersymbool is voor de „grote vader“ die zich, naar men veronderstelt, met zijn gezin in het land had gevestigd na een legendarische „grote overstroming“, en die beschouwd wordt als de eerste voorvader van de vroegere bewoners van Guatemala. 3) Voorts is een opvallende trek in deze naamglyfe een grote kaak; de Hebreeuwse plaatsnaam *Lehi* wordt omschreven als *kaak, kaakbeen of koon*.

Achter de oude man staat een vrouwelijk figuur (3). 4) Haar bewerkte hoofdtooi komt overeen met

zeer oude voorstellingen van vorstelijke personen van het oostelijk halfrond; men zou in gedachte kunnen houden dat Sariahs naam „vorstin van Jehova“ betekend. 5) Nog een grote figuur (4), wiens lichte baard waarschijnlijk zijn jeugdigheid aanduidt, is blijkbaar aan het schrijven. Het verslag van deze droom werd opgeschreven door Nephi, die in het Boek van Mormon wordt beschreven als „nog zeer jong, doch niettemin groot van gestalte.“ (1 Nephi 2:16.) Op deze voorstelling lijkt zijn hoofdtooi heel erg op die van de Egyptische graand Nephi. 6) Ogenschijnlijk wordt de jonge man bijgestaan door een andere (5), die misschien overeenkomt met Sam in het Boek van Mormon. Tot slot zijn er nog twee anderen (6 en 7), dichter bij de oude man, hetgeen misschien hun anciënniteit in het gezin aangeeft; tegelijkertijd echter hebben zij de rug naar de boom toegekeerd, wat misschien hun afwijzing symboliseert van hetgeen door de boom wordt voorgesteld. 7) De overeenkomst met Laman en Lemuël is duidelijk. Een van de kenmerken op het oorspronkelijke beeldhouwwerk is een diepe rechte groef (8), die een uitbeelding zou kunnen zijn van de ijzeren roede.

¹ James E. Talmage, „De artikelen des geloofs“, 2e Nederlandse uitgave, blz. 228.

² Zie „Izapa Stele 5 and the Book of Mormon“, door M. Wells Jakeman, The Instructor, december 1961, pag. 410. Voor meer details zie „Stela 5, Izapa, as the Lehi Tree-of-Life Stone; a reply to Recent Attacks“, door M. Wells Jakeman, Newsletter of the S.E.H.A. No. 104, november 27, 1967, pag. 2-11 [gepubliceerd door het Department of Archaeology, Brigham Young University].

³ M. Wells Jakeman, Stela 5, Izapa, Chiapas, Mexico (A Major Archaeological Discovery of the New World); Department of Archaeology, Brigham Young University, Provo (Utah) 1958, pag. 23. (Dit werk wordt niet meer gedrukt, maar is beschikbaar in bibliotheken.)

⁴ M. Wells Jakeman, Stela 5, Izapa, Chiapas, Mexico, pag. 32, 33.

⁵ M. Wells Jakeman, Stela 5, Izapa, Chiapas, Mexico, pag. 37.

⁶ M. Wells Jakeman, Stela 5, Izapa, Chiapas, Mexico, pag. 40.

⁷ M. Wells Jakeman, Stela 5, Izapa, Chiapas, Mexico, pag. 58.

⁸ M. Wells Jakeman, Stela 5, Izapa, Chiapas, Mexico, pag. 58.

Kindermiddag te Utrecht

In verband met het „Open House“ dat ter gelegenheid van het klaarkomen van de kerk in Utrecht gehouden werd, werd er op 19 juli een kindermiddag gehouden. Deze was in handen van het jeugdwerk.

Gedurende twee maanden was er gerepeteerd en waren er andere voorbereidingen getroffen. Niet alleen kinderen van leden deden hieraan mee, maar ook vele niet-leden. In totaal waren er zestien deelnemers; de jongste was vier jaar. Het eerste deel van het programma had als doel de aanwezigen iets te laten weten over het jeugdwerk. Negen kinderen hadden ieder een kaart met een letter van het woord „jeugdwerk“. Op de achterkant stond een versje waarvan het eerste woord begon met de letter van de kaart. Schrijfster was zuster Bals — zendelinge. Hierna zongen alle deelnemers het lied „Ik ben een kind van God“.

Veel succes oogste de poppenkastvoorstelling van de gebroeders Johan en Leendert Hoencamp en hun vriend Gerard Wittebol. Zij speelden met eigengemaakte poppenkast en ook het scenario hadden zij zelf geschreven. Als sluitstuk van de middag werd er een stukje opgevoerd waarin een kleine fee het liedje van de Zandman zong (Joh. Brahms) en een kleine zandman slaapzand strooide over bloempjes en bomen.

De belangstelling was groot: ongeveer vijftigacht kinderen, bijna allen niet-leden. ○

VERTROKKEN

Comrie, Alexander V., Pretoria, Transvaal (Z. Afrika)
Dilig, John Alan, Quincy (Washington)
Houweling jr., Albert, Bellevue (Washington)
Van Komen, Robert H., Salt Lake City (Utah)
Peterson, Dan L., Burley (Idaho)
Stockett, Don C., Mesa (Arizona)
de Wet, Gerald D., Johannesburg, Transvaal (Z. Afrika)
Wouden, Carl J., Salt Lake City (Utah)

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Arnhem

Willemsen, Yvonne Tjiske, 20 juli

Brussel

Rooseleer-Berg, Anna Marie, 27 juli

Deventer

van der Hulst, Andries Hermanes, 19 juli

Groningen

Wolthers, Wilhelm, 21 juni

Fial, Hendrikje, 12 juli

Maastricht

Willems, Petrus Johannes Marie, 19 juli

Willems, Alexander Wilhelmus, 19 juli

Utrecht

de Bruijn, Ingrid, 20 mei

Reurslag, Alexander Karel Gerhard, 6 juli

van Vliet, Johannes Marinus Jacobus, 22 juli

van Vliet-Hobo, Sijtje, 22 juli

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

de Zwart, Martina Helena, 29 juli

Meijer, Nicoletta Ronny, 12 juli

Den Haag

Hooglugt-van der Bijl, Jacoba, 11 juli

Leiden

Posthuma, Carla Elaine, 11 juli

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Arnhem

Westerhoff, Benjamin, diaken, 21 juli

Amersfoort

Stiggins, Charles Frank, leraar, 2 juni

Stiggins, Joseph Lester, priester, 2 juni

Assen

Dohle, Marinus Johannes, leraar, 19 mei

Dohle, Harm Jakobus, leraar, 19 mei

Dohle, Johannes Adrianus, leraar, 19 mei

Gen

Misschaert, Leopoldus Alphonsius, diaken, 21 juli

Groningen

van der Vlag, Berend, diaken, 9 mei

Haarlem

Schuur, Johannes Theodorus, diaken, 26 mei

Zeist

Koevoet, Johannes Pieter, diaken, 14 juli

Den Haag

Bloemhard, Victor Emanuel, priester, 12 mei

Bogerman, Jacobus Jan, priester, 12 mei

Verkerk, Wouter Jan Willem, priester, 12 mei

Bruine, Alfred, diaken, 12 mei

Meysen, Andries, ouderling, 26 mei

GEBOREN

Arnhem

Willemsen, Geertruida, 1 juni

Groningen

Gout, Victor Alexander, 2 juli

Utrecht

Stolp, Sonja, 1 juni

GEZEGEND

Groningen

Gout, Victor Alexander, 7 juli

Utrecht

Stolp, Sonja, 7 juli

Zeist

Matla, Cornelis Hendrikus, 7 juli

Matla, Johan Gerard, 7 juli

Matla, Emil, 7 juli

OVERLEDEN

Enschede

Geertsma, Andries, 6 juli

*Wie twijfelt, voedt verraad, dat ons heel vaak
Geluk, dat voor het grijpen ligt, doet derven,
Door angstig dralen.*

Shakespeare, Leer om leer, 1ste bedr. 4de toneel.

Richard L. Evans

Het gespoken woord

Neem de tijd om te luisteren

Naast het zoeken naar raad, hetgeen voor ons allen zeer belangrijk is, zit er nog een andere kant aan deze kwestie: de tijd nemen om te luisteren zodat wij raad kunnen *geven* met voldoende kennis van zaken. „Onlangs heb ik veel nagedacht over luisteren” zei Hannie Struve. „Hoe vaak hoor je een klein kind klagen . . . je luistert niet! En hoe eenvoudig antwoordt de moeder, wat wil je?” En veelal wil het kind eigenlijk niets, het wil alleen maar praten, contact. „Neem de tijd om te luisteren naar kinderen, naar jonge mensen en anderen! Vaak willen zij geen raad vragen omdat zij ongeduldige antwoorden krijgen. „Waarom zeggen wij ouders zo vaak: ‚Ik ben nu aan het werk?’” vroeg iemand die ernstig had nagedacht over deze kwestie. „Waarom realiseren wij ons niet dat een kind is als een zonnestraal — op dit moment hier en het volgend moment ergens anders.” Spreken — luisteren — geduldig zijn en gewillig om voldoende te vernemen alvorens snel conclusies te trekken. Soms wanneer wij hen rustig laten spreken en wij hen aanhoren, zullen zij eenvoudig tot hun eigen conclusies komen. Maar wanneer twee mensen op hetzelfde moment spreken, snoeren zij elkander de mond of wanneer zij helemaal niet spreken zijn er waarschijnlijk geen bevredigende antwoorden. Jawel, er is tijd nodig om te luisteren maar het vergt tevens tijd om misstappen die eenmaal gemaakt zijn te corrigeren. „O Heer, maak mij een beter ouder,” pleitte Gary Cleveland Myers. „Leer mij mijn kinderen te begrijpen, rustig te luisteren naar wat zij zeggen en al hun vragen vriendelijk te beantwoorden. Help mij dat ik hen niet onderbreek, hen een grote mond geef en hen tegenspreek. Maak mij hoffelijk tegenover hen zoals ik wil dat zij tegenover mij zijn.” Door te veel te veroordelen, te veel fouten te maken, te weinig tijd te nemen om te luisteren, kan raadgeven niet zo bevredigend schijnen als het dient te zijn. „Det sleutel is communicatie”, werd er onlangs gezegd. „Zie je niet dat ik aan het werk ben” . . . moet (door de ouders) worden uitgebannen. „Luisteren” moet in ieder hart van de ouder worden geplant. Als wij toch maar het gevoel konden hebben dat naar ons werd geluisterd! Als wij toch maar zouden luisteren als wij dit dienden te doen!